

**มาตรฐานสนามแข่งขันและอุปกรณ์กีฬา
กอล์ฟ**

**STANDARD OF FIELD AND
EQUIPMENT OF GOLF**

งานมาตรฐานและทะเบียนทรัพยากรกีฬา
กองโยธา ฝ่ายกีฬาสภาน
การกีฬาแห่งประเทศไทย

ส่วนประกอบของสนาม

1. สนาม (The Course)

สนามที่ใช้จัดแข่งขัน ควรมีมาตรฐาน ดังนี้
เป็นสนามกอล์ฟ 18 หลุม พาร์ 72 มีระยะโคจรรวมขยายได้เต็มที่ตั้งแต่ 6,800 ถึง 7,200 หลา บางสนามที่เป็นพาร์ 70 พาร์ 71 พาร์ 72 พาร์ 73 หรือพาร์ 74 ยังอยู่ในระดับมาตรฐาน ระยะสนามอาจปรับเปลี่ยนไปตามระดับความสามารถของนักกอล์ฟที่จะเข้ามาทำการแข่งขัน

สนามกอล์ฟมาตรฐานทั่วไปในรอบ 18 หลุม เท่ากับพาร์ 72 มีจำนวนหลุมที่เป็นพาร์ดังนี้

- หลุมที่เป็นพาร์ 3 จำนวน 4 หลุม
- หลุมที่เป็นพาร์ 4 จำนวน 10 หลุม และ
- หลุมที่เป็นพาร์ 5 จำนวน 4 หลุม

TEE :										ROUND :	
GROUP :			TIME :			DATE :					
HOLE	1	2	3	4	5	6	7	8	9	OUT	
YARD	354	533	184	417	132	384	296	459	404	5163	
PAR	4	5	3	4	3	4	4	5	4	36	
PLAYERS											
SCORE											
PUTT											

PLAYERS SIGNATURE _____

10	11	12	13	14	15	16	17	18	IN	TOTAL
371	526	188	382	340	510	424	148	403	5070	6433
4	5	3	4	4	5	4	3	4	36	72

MARKERS SIGNATURE _____

ใน 18 หลุมแบ่งเป็นสองรอบ รอบละ 9 หลุม รอบเอาท์ (out round) หลุม 1-9 และรอบอินหลุม 10-18 (in round) ตามลำดับ แต่ละ 9 หลุม ประกอบไปด้วย

- หลุมที่เป็นพาร์ 3 จำนวน 2 หลุม
- หลุมที่เป็นพาร์ 4 จำนวน 5 หลุม และ
- หลุมที่เป็นพาร์ 5 จำนวน 2 หลุม

ในการแข่งขันบางรายการอาจกำหนดพาร์ของสนามเท่ากับ 70 71 หรือ 73 74 ด้วยการเพิ่มหรือลดจำนวนพาร์ของหลุมให้มากขึ้นหรือน้อยลงก็ได้ เช่น

- หลุมที่เป็นพาร์ 3 จำนวน 4 หลุม

										ROUND :
TEE :	GROUP :		TIME :		DATE :					
HOLE	1	2	3	4	5	6	7	8	9	OUT
YARD	354	533	184	417	132	384	298	409	404	3163
PAR	4	5	3	4	3	4	4	4	4	35
PLAYERS SCORE										
PUTT										

PLAYERS SIGNATURE _____

10	11	12	13	14	15	16	17	18	IN	TOTAL
371	526	188	382	340	510	424	146	400	3270	6433
4	5	3	4	4	5	4	3	4	36	71

ARBITER'S SIGNATURE _____

- หลุมที่เป็นพาร์ 4 จำนวน 13 หลุม และ
- หลุมที่เป็นพาร์ 5 จำนวน 1 หลุม

ตัวอย่างข้างบนจะเป็นพาร์ทั้งสนามเท่ากับหรือรวมได้ 71 ตาม
ตัวอย่างในสกอร์การ์ดข้างล่าง

การกำหนดระยะของพาร์ในการเล่นของสุภาพบุรุษทั่วไป

- หลุมพาร์ 3 กำหนดระยะไว้สูงสุดไม่เกิน 250 หลา
- หลุมพาร์ 4 กำหนดระยะไม่เกิน 499 หลา และ
- หลุมพาร์ 5 มีระยะตั้งแต่ 500 หลาขึ้นไป

หมายเหตุ บางสนามอาจมีพาร์ 6 มีระยะตั้งแต่ 600 หลาขึ้นไป

2. แท่นตั้งที (teeing ground)

"แท่นตั้งที" หมายถึง สถานที่เริ่มเล่นของหลุมที่จะเล่น เป็นพื้นที่
สี่เหลี่ยมผืนผ้า มีความลึกสองช่วง ไม้กอล์ฟจากหลุมทีด้านหน้า และความ
กว้างที่กำหนดโดยขอบด้านนอกของหลุมทีทั้งสอง ลูกอยู่นอกแท่น ตั้งทีเมื่อ
ทั้งลูกอยู่นอกแท่นตั้งที

การเตรียมความพร้อมด้านอุปกรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญ
เพื่อให้การเริ่มต้นเล่นออกไปด้วยดี สนามที่ใช้จัดการแข่งขันตาม
มาตรฐานสากลแต่ละหลุมจะมีหลุมทีหนึ่งคู่บนแต่ละแท่นที กำหนดให้ผู้เล่น
อาจตั้งลูกบนทีได้ในพื้นที่สองช่วงไม้กอล์ฟจากหลุมทีไปทางด้านหลัง การ
วางหลุมทีจึงจำเป็นต้องอยู่ด้านหน้าของแท่นทีเพื่อให้มีพื้นที่ด้านหลังสองช่วง
ไม้กอล์ฟสำหรับการตั้งลูกในพื้นที่ตั้งลูกบนทีได้

รูปแบบของหมุดที่จะเป็นแบบใดก็ได้ แต่ต้องไม่มีขนาดใหญ่หรือเล็กเกินไป อาจจะมีโลโก้ของสนามหรือสปอนเซอร์ หรือของตัวร้านเม้นท์ไว้เพื่อให้รู้ว่าเป็นหมุดที่ใช้ในการแข่งขัน และวางไว้ตรงระยะที่กำหนดสำหรับการแข่งขันแต่ละประเภท

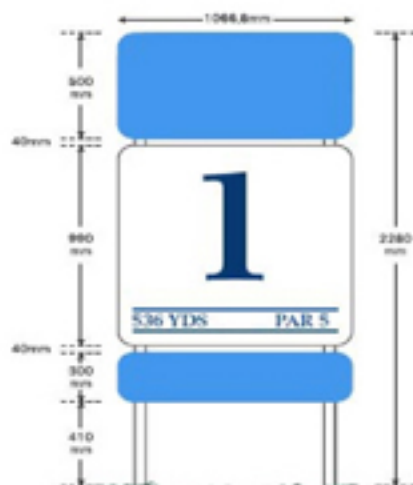
ความยาวของแต่ละหลุมเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้วัดความยากง่ายของแต่ละหลุมที่ผู้เล่นจะต้องเล่นตามความสามารถของแต่ละคน ในสนามอาจจะมี 3-4 แท่นที่ โดยแต่ละแท่นจะมีระยะแตกต่างกัน

กรณีทำการแข่งขันประเภทบุคคล เช่น ประเภทชายใช้หมุดที่เฉพาะชายหลุมละคู่ หากเป็นการแข่งขันสองหรือสามประเภทในเวลาเดียวกัน เช่น แข่งขันประเภทชาย และประเภทหญิงพร้อมกัน ปกติจะใช้ประเภทละแท่นที่มีหมุดที่บนแต่ละแท่นที่ และหมุดที่แต่ละประเภทจำเป็นต้องมีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจกำหนดด้วยสีหรือรูปแบบ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นแข่งขันเล่นผิดแท่นที่ เพราะการปรับโทษสำหรับการเล่นผิดแท่นที่นั้นรุนแรง อาจถึงขั้นตัดสิทธิ์จากการแข่งขัน

พื้นที่บนแท่นที่จะต้องได้รับการดูแลอย่างละเอียด เนื่องจากเป็นที่เริ่มเล่นของทุกหลุม การยืนของ ผู้เล่นจะต้องได้แนวระนาบเดียวกันกับพื้นที่เท้าทั้งสองข้าง พื้นที่จะต้องราบเรียบและต้องไม่ลื่น หญ้าบนแท่นดังที่ควรมีความยาวประมาณ 3/8 นิ้ว จำเป็นต้องแน่นและแห้ง การรดน้ำมากเกินไปก็จะทำให้เกิดสภาพพื้นดินนุ่ม และหญ้าจะจับตัวเป็นก้อนนุ่มซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ต้องการ ถ้า

ผู้เล่นจะต้องมองเห็น

เครื่องหมายบอกเลขหลุม
ระยะทาง และพาร์ของแต่ละ
หลุมได้อย่างชัดเจน ควรให้
ความสำคัญเป็นพิเศษกับ
เครื่องหมายบอกแท่นตั้งที่ทุก
แท่นตั้งที่ เพราะผู้เล่นบางคน
อาจจะไม่คุ้นเคยกับสนามที่ใช้ทำ
การแข่งขัน เครื่องหมายที่ชัดเจน
อาจจะช่วยไม่ให้กลุ่มผู้เล่นเล่น
ผิดแท่นตั้งที่

ป้ายบอกหลุม พาร์และ
ระยะของหลุม

ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ควรจะกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าจะใช้พื้นที่ระยะ
ใดเป็นแท่นตั้งที่สำหรับใช้ ในการแข่งขัน ถ้ามีการแข่งขันติดต่อกันหลายวัน
ตำแหน่งของแท่นตั้งที่ จะต้องไม่แตกต่างตามแต่ละวันทำการแข่งขัน
จนกระทั่งทำให้ความขวในสนามทั้งหมดเปลี่ยนแปลงจนมากเกินไป พื้นที่

ของแท่นตั้งกีฬากอล์ฟหลุมพาร์ 3 ควรจะได้รับการปกป้องอย่างดีไว้ล่วงหน้าก่อนการแข่งขัน เพื่อมั่นใจว่าผู้เล่นจะได้ใช้แท่นที่ที่มีหญ้าสมบูรณ์ในวันทำการแข่งขัน

ในระหว่างรอบฝึกซ้อม แท่นตั้งกีฬากอล์ฟพาร์ 3 ควรได้รับการป้องกันไว้ดีต่อกัน จะทำได้โดยการวางตาข่ายคลุมพื้นที่ที่จะใช้นั้นไว้ หรือใช้เชือกล้อมรอบบริเวณนั้นไว้ และควรเปิดโอกาสให้ผู้เล่นได้ฝึกซ้อมจากระยะไกลสุดของหลุมพาร์ 3 ด้วย โดยกำหนดให้ฝึกซ้อมในพื้นที่แถบเล็กๆที่อยู่ลึกไปทางด้านหลังสุดของแท่นตั้งกีฬากอล์ฟ ตรงบนพื้นที่ที่คิดว่าไม่น่าจะใช้วางหมุดกีฬากอล์ฟในวันแข่งขัน โดยทั่วไป ควรวางหมุดกีฬากอล์ฟไว้ที่ด้านหลังสุดของแท่นตั้งกีฬากอล์ฟที่จะใช้แข่งขัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เล่นแข่งขันได้ฝึกซ้อมตามความยาวจริงของสนาม

เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความสับสน ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ไม่มีหมุดกีฬากอล์ฟขุดเดี่ยววางไว้ในระหว่างการแข่งขัน ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ คณะกรรมการต้องแน่ใจว่าผู้เล่นทราบดีแล้วว่าจะใช้หมุดกีฬากอล์ฟหรือสปีดสำหรับการแข่งขัน สิ่งนี้อาจจะสื่อให้ผู้เข้าแข่งขันทราบด้วยการ “ประกาศ” บนบอร์ดติดประกาศในคลับเฮาส์เพื่อเป็นข้อมูลที่ผู้เล่นจำเป็นต้องรับทราบพร้อมไปกับกฎสนามและเงื่อนไขที่ใช้ในการแข่งขัน

ควรจะวางหมุดกีฬากอล์ฟห่างกัน 6 ถึง 8 หลา ถ้าไปกำหนดระยะห่างของหมุดกีฬากอล์ฟมากเกินไป ก็อาจจะทำให้ผู้เล่นเผลอไปดึงถูกลำน้าหมุดกีฬากอล์ฟได้ ถ้าผู้เล่นถูกที่ดึงลำน้าหมุดกีฬากอล์ฟ จะเป็นการเล่นนอกแท่นตั้งกีฬากอล์ฟ ผู้เล่นอาจมีโทษถึงขั้นตัด

สิทธิ์จากการแข่งขัน

เมื่อวางตำแหน่งของหลุมกอล์ฟ จะต้องคำนึงถึงผู้เล่นที่ถนัดมือซ้ายด้วย และต้องแน่ใจว่า บนแท่นตั้งกอล์ฟ มีพื้นที่ราบเรียบอย่างเพียงพอ ให้แก่ผู้เล่นถนัดมือซ้ายเช่นเดียวกับผู้เล่นถนัดขวา ควรเลือกพื้นที่ด้านข้างของหลุมกอล์ฟทั้งสองด้านเป็นพื้นที่ราบเรียบประมาณหนึ่งหลา สำหรับผู้เล่นอาจจะยืนนอกแท่นตั้งกอล์ฟเพื่อตีลูกในแท่นตั้งกอล์ฟได้

การวางหลุมกอล์ฟให้แนวด้านหน้าของแท่นตั้งกอล์ฟให้ได้ฉากกับเส้นกึ่งกลางของบริเวณที่จะตีลูกไปตก เพื่อให้บรรลุถึงความต้องการดังที่กล่าวมานี้ ขอแนะนำให้เจ้าหน้าที่ที่ไปเตรียมแท่นตั้งกอล์ฟยืนบนแท่นตั้งกอล์ฟ กึ่งกลางระหว่างหลุมกอล์ฟ หันหน้าไปทางกึ่งกลางแฟร์เวย์ (หรือในหลุมพาร์ 3 ให้หันไปกลางกรีน) แล้วกางแขนทั้งสองข้างให้ตั้งฉากกับเส้นกึ่งกลางของแฟร์เวย์หรือกลางกรีน (หลุมพาร์ 3) ถ้าวางหลุมกอล์ฟไว้ในแนวที่กางแขนนี้ก็จะทำให้เกิดแนวมุมฉากขึ้น กึ่งกลางหลุมกอล์ฟจะต้องชี้ไปยังกลางแฟร์เวย์ตรงระยะกับที่ถูกจะตกตรงจุดกลางแฟร์เวย์ประมาณ 250 หลาของหลุมพาร์ 4 และพาร์ 5

ระยะห่างของหลุมกอล์ฟ
ประมาณ 6-8 หลา
พาร์ 4 และพาร์ 5

ขอแนะนำให้ผู้สมัครจัดสัปดาห์ตำแหน่งที่จะตั้งหลุมตี หากหลุมตีถูกเคลื่อนย้าย หายไปหรือผู้ดูแลสนามคัดหลุมบนแท่นที่แล้วไม่นำมาวางที่เดิม คณะกรรมการยังสามารถนำหลุมที่นั้นกลับมาวางที่เดิมได้ ในการแข่งขันติดต่อกันหลายวัน ขอแนะนำให้พื้นที่หนึ่งจุดสำหรับการแข่งขันวันแรก สองจุดสำหรับวันที่สอง และต่อไป

กฎกอล์ฟกำหนดไว้ว่าแท่นตีคือพื้นที่ที่ตีเข้าไปทางด้านหลังของหลุมตี 2 ช่วงไม้กอล์ฟ หลุมตีควรจะอยู่ห่างจากด้านหลังของแท่นตีอย่างน้อยที่สุด 2 ช่วงไม้กอล์ฟ ถ้าการสวิงไม้ของผู้เล่นไปยังด้านหลังแท่นตีมีสิ่งกีดขวาง (เช่น ต้นไม้ หรือจากสิ่งกีดขวางชั่วคราวที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ เป็นต้น) ควรจะตั้งหลุมตีให้ก่อน ไปทางด้านหน้าให้มากขึ้น ผู้เล่นจะได้รับอนุญาตให้ตั้งหลุมห่างจากหลุมตีไปทางด้านหลังได้ไม่เกิน 2 ช่วงไม้กอล์ฟ และสามารถสวิงไม้ได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวางการสวิงทั้งทางด้านหลังและด้านข้าง

3. ป้ายบอกหลุม ป้ายบอกระยะ และป้ายโฆษณา

สนามทุกสนามจะมีป้ายบอกหลุมระยะระยะในบริเวณแท่นตี การแข่งขันระดับนานาชาติ จะสร้างป้ายบอกหลุมและระยะ และป้ายโฆษณาเอง โดยมีโลโก้ของผู้ให้การสนับสนุนที่เป็นเครื่องหมายการค้าของปรากฏอยู่บนป้าย ทั้งนี้ หากมีการถ่ายทอดสด หรือมีการทำเทปบันทึกภาพเพื่อนำไปออกอากาศ ผู้ชมจะเห็นโลโก้หรือตัวสินค้า เป็นการตลาดโดยต่างตอบแทนให้แก่ผู้ให้การสนับสนุน และตำแหน่งป้ายที่ติดตั้งมีความสำคัญและต้องจัด

การติดตั้งป้ายบอกหลุมและระยะบนแท่นที ต้องอย่าให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับแนวสวิงไม้ของผู้เล่น และโดยเฉพาะป้ายโฆษณาด้านหลังแท่นทีที่ต้องอยู่ห่างจากหลุมอย่างน้อยสี่ช่วงไม้กอล์ฟ และการติดตั้งป้ายโฆษณาในแฟร์เวย์ ต้องหลบไปทางด้านข้างให้มากที่สุด แต่ยังเห็นป้ายขณะที่มุมกล้องจับทั้งผู้เล่นและป้าย ระยะในการติดตั้งไม่ควรติดตั้งจากแท่นทีในระยะ 200 หลา ถึง 300 หลา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะไครฟเฉลี่ยของผู้เล่น เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเล่น

ป้ายโฆษณา
ด้านหลัง
หลุมที่ต้อง
ไม่
ไปเกี่ยวข้อง

4. ระยะที่ใช้ในการแข่งขัน

การกำหนดแท่นตั้งที่ที่ใช้เป็นระยะสำหรับการแข่งขันของแต่ละหลุม ทุกหลุมควรมีการหาค่า และมีการเตรียมสนาม โดยใช้ระยะทางเป็นหลัก เพื่อให้การแข่งขันดูเข้มข้น แต่เป็นธรรมชาติสำหรับการทดสอบความสามารถ และความแม่นยำของผู้เล่น และต้องการให้ผู้เล่นมีโอกาสใช้ไม้กอล์ฟทุกอัน หรืออย่างน้อยที่สุดได้ใช้ไม้กอล์ฟส่วนมากในระหว่างการแข่งขัน

ความยากง่ายส่วนหนึ่งในการแข่งขันขึ้นอยู่กับระยะทางของแต่ละหลุม แต่ละสนามมีระยะไม่เท่ากันทั้งระยะรวมทั้งหมด และระยะของแต่ละหลุม สิ่งแรกควรกำหนดระยะรวมของสนามที่ใช้ในการแข่งขันก่อน ระยะรวมต่อไปนี้ เป็นแนวคิดคร่าวๆ สำหรับการแข่งขันในแต่ละระดับความสามารถของผู้เล่น

ตัวอย่างความยาวของสนามที่ใช้ในการแข่งขัน

- ระดับแชมป์เอ็นซีพีซึ่งเป็นการแข่งขันระดับภาค ระดับชาติ และระดับอาชีพชาย จะใช้ระยะตั้งแต่ 6,800 ถึง 7,200 หลา
- การแข่งขันสำหรับผู้อาวุโสที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป จะใช้ระยะตั้งแต่ 6,500 ถึง 6,900 หลา
- สำหรับสุภาพสตรีจะใช้ระยะตั้งแต่ 6,000 ถึง 6,300 หลา

ต่อไปให้กำหนดระยะของแต่ละหลุม โดยเฉพาะการจัดระยะของหลุมพาร์ 3 ควรจัดให้มีระยะแตกต่างกัน เพื่อให้มีโอภาสใช้ไม้หรือเหล็กเบอร์ต่างกัน

5. กรีน (Putting Green)

“กรีน” หมายถึง พื้นที่ทั้งหมดที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับการพัต โดยเฉพาะในหลุมที่กำลังเล่นอยู่ หรือพื้นที่ที่คณะกรรมการกำหนดให้เป็นเช่นนั้น ลูกอยู่บนกรีนเมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดของลูกสัมผัสกับกรีน

กรีนเป็นสถานที่ที่ผู้เล่นส่วนใหญ่ใช้พัฒนาในการเล่น เป็นพื้นที่ที่แสดงถึงความยากง่ายของสนามอีกส่วนหนึ่งนอกจากระยะของแต่ละหลุมที่กล่าวมาแล้ว และถือว่าเป็นพื้นที่ที่ผู้เล่นจะเล่นคิดเป็น 48% ของการเล่นทั้งหมดตามเรกกูเลชั่น (Regulation) การจัดเตรียมกรีนจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกัน ความแน่นของกรีนควรหุ้ดลูกที่ดีจากแฟร์เวย์ได้ แต่อาจจะไม่หุ้ดช็อตที่ดีพลาดหรือช็อตที่ดีจากรัฟ กรีนที่แน่นนั้นต้องการให้ผู้เล่น “เลือก” เล่นช็อตที่จะตีขึ้นกรีนได้ดีกว่าและง่ายกว่า

ความกว้างและความลึกของกรีนเป็นส่วนประกอบสำคัญที่จะต้องสัมพันธ์กับระยะของหลุมนั้นๆด้วย เช่น หากระยะของหลุมนั้น เช่น หลุมพาร์ 4 ระยะ 450 หลา ผู้เล่นอาจไคร์ฟเฉลี่ย 270 หลา เหลือระยะขึ้นกรีนตามเรกกูเลชั่น (Regulation) 180 หลา ซึ่งจะต้องใช้เหล็กยาวหรือหัวไม้ ขนาดของกรีนจะต้องสามารถรองรับการเล่นช็อตระยะไกลด้วย

ความเร็วของกรีน (Green Speed) เป็นสิ่งที่ต้องการ เพราะกรีนเหล่านี้ต้องการให้ผู้เล่นพัตด้วยความประณีต มีประสิทธิภาพและการสัมผัสที่ดี มีการควบคุมในขณะที่ทำการพัตและการชิพระยะสั้นรอบกรีน การควบคุมให้กรีนมีความเร็วตามความต้องการสำหรับการแข่งขันได้นั้น จะต้องเตรียมงานหลายอย่างไว้ล่วงหน้า เช่น การตัดหญ้า (Verticut) บนกรีน การเจาะให้อากาศถ่ายเท (Aerify) และการใส่ปุ๋ยที่พื้นผิวหน้ากรีน (Top dress) ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องใช้สิ่งอื่นมาคลุมกรีนไว้ (Thatch) ถ้าต้องใช้ฟางหรือหญ้าคลุมกรีนไว้ จะทำให้กรีนเป็นเกล็ด จะไม่สามารถบรรลุถึงความเร็วที่ต้องการได้ จึงเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์อย่างที่สุด

“Stimpmeter” เป็นเครื่องมือที่ออกแบบมาเพื่อใช้วัดความเร็วของกรีนนั้น ควรนำมาใช้ในการวัดเพื่อหาความยาวของหญ้าตามที่ต้องการ Stimpmeter ที่วัดได้ระหว่าง 8 ฟุต 6 นิ้ว กับ 10 ฟุต 6 นิ้ว จะใช้กับการแข่งขันระดับแชมป์เปี้ยนชิพ การอ่านค่าของกรีนขึ้นอยู่กับรูปร่างแนวลาดเทของกรีน ชนิดของหญ้าบนกรีน และสภาพลมฟ้าอากาศ

สตีมนิเตอร์และอุปกรณ์ใช้วัดความเร็ว

กรีนฝึกซ้อม (Practice Putting Green) จะต้องมีความสมบัติทั้งชนิดของหญ้าและความเร็วสำหรับการตีเช่นเดียวกับกรีนที่ใช้ในการแข่งขัน จะต้องควบคุมดูแลเช่นเดียวกับกรีนในสนาม เพื่อให้ผู้เล่นสับสนเมื่อซ้อมที่กรีนซ้อมตีมีความเร็วและมีลักษณะแบบหนึ่ง แต่เมื่อไปแข่งขันในสนามเป็นกรีนที่แตกต่างไปอีกแบบหนึ่งซึ่งเป็นที่ไม่ต้องการเป็นอย่างยิ่ง

ระหว่างกรีนกับรัฟคือขอบฟรินท์ (Fringe) เป็นหญ้าหนาระดับกลาง รอบๆกรีน ควรมีความกว้างประมาณ 30 นิ้ว ตัดหญ้าสูง $\frac{3}{8}$ นิ้วถึง $1\frac{1}{2}$ นิ้ว

ขอแนะนำว่า ควรจัดทำกรีนทั้งสนาม ก่อนการแข่งขันอย่างน้อย 1 เดือน และต้องให้ผู้ดูแลสนาม (Greenkeeper) เจาะหลุมสำหรับฝึกซ้อมไว้ในบริเวณที่ไม่ใช้ในการแข่งขัน เพื่อไม่ให้พื้นที่ตรงที่จะเจาะหลุมมีปัญหาเกี่ยวกับรอยหลุมเก่า

ความเร็วกรีนปกติสำหรับการแข่งขันระดับสมัครเล่น วัดโดยสถิติ มิเตอร์

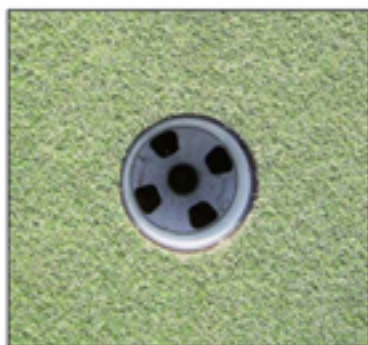
กรีนเร็ว	มากกว่า 8 ฟุต 6 นิ้ว
กรีนเร็วปานกลาง	7 ฟุต 6 นิ้ว ถึง 8 ฟุต 6 นิ้ว
กรีนช้า	น้อยกว่า 8 ฟุต 6 นิ้ว

ความเร็วกรีนสำหรับการแข่งขันระดับแชมป์เนชันชิพและระดับอาชีพ
วัดโดยสตีมมิเตอร์

กรีนเร็ว	มากกว่า 9 ฟุต 6 นิ้ว
กรีนเร็วปานกลาง	8 ฟุต 6 นิ้ว ถึง 9 ฟุต 6 นิ้ว
กรีนช้า	น้อยกว่า 8 ฟุต 6 นิ้ว

6. หลุม

“หลุม”ต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางกลาง 4 1/4 นิ้ว (108 มม.) และลึกอย่างน้อย 4 นิ้ว (101.6 มม.) ถ้าใช้ปลอกนุภายในหลุม ต้องฝังลงไปต่ำกว่าผิวกรีนไม่น้อยกว่า 1

นิ้ว (25.4 มม.) เว้นแต่สภาพธรรมชาติของดินไม่สามารถให้ทำได้เช่นนั้น สำหรับเส้นผ่าศูนย์กลางของขอบภายนอกต้องไม่เกิน 4 1/4 นิ้ว (108 มม.)

สนามส่วนมากจะใช้วัสดุรองรอบขอบหลุมเป็นพลาสติก เพื่อ

กันไม่ให้ขอบหลุมเสียหายโดยง่าย ในการแข่งขันไม่ควรมีพลาสติกดังกล่าว ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น ทำให้เป็นอุปสรรคในการพัต ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานของหลุมซึ่งถ้ามีปลอกนุในหลุมต้องต่ำกว่าผิวกรีนไม่น้อยกว่าหนึ่งนิ้ว และประการสุดท้าย ขอบพลาสติกอาจบาดขอบเล็บหรือมือขณะหยิบลูกออกจากหลุมได้

7. ตำแหน่งหลุม (Holes Location)

มีส่วนประกอบหลายอย่างที่จะกระทบต่อการเลือกตำแหน่งของหลุมที่ดี แต่ความมุ่งหมายอันดับแรกคือการให้รางวัลแก่ช็อตที่เล่นเข้ากรีนได้ด้วยความแม่นยำ

สิ่งที่ต้องนำมาพิจารณาในการเลือกตำแหน่งเจาะหลุม คือ

1. กำเนิดถึงความเหมาะสม การออกแบบหลุมที่สถาปนิกผู้ออกแบบสนามต้องการให้เล่น หากความยาวของของช็อตที่จะตีไปขึ้นกรีน และตรวจสอบว่าจะมีผลกระทบจากสภาพของลมประจำวัน ฝน และความชื้นของกรีนในวันนั้นอย่างไร ข่าวยพยากรณ์อากาศนั้นจะหาได้จากกรมอุตุนิยมวิทยาโดยตรงหรือจากหน่วยงานสาขาในพื้นที่นั้น ถ้าคาดว่าอาจจะมีฝนตก ก็อย่าเจาะหลุมบนกรีนในบริเวณที่น้ำอาจจะไหลมาขังรวมกัน

2. ควรให้มีพื้นที่บนกรีน ระหว่างหลุมกับด้านหน้าและด้านข้างกรีนเพียงพอ เพื่ออำนวยความสะดวกให้ตีลูกได้ตามต้องการ ตัวอย่างเช่น ถ้าจะตีลูกขึ้นกรีนด้วยเหล็กยาวหรือด้วยหัวไม้ ควรวางตำแหน่งหลุมให้ลึกเข้าไปในกรีน และอยู่ห่างจากด้านข้างมากกว่าการขึ้นกรีนด้วยการพิชชะยัน

Holes Locations					
The 13 th Amateur Masters					
Hole	Front	Side	Hole	Front	Side
1	11	5 R	10	13	7 L
2	8	10 L	11	18	6 L
3	15	6 L	12	21	5 L
4	11	7 L	13	11	6 L
5	6	5 R	14	13	8 L
6	8	5 R	15	11	8 L
7	14	7 L	16	17	8 R
8	6	8 R	17	22	10 L
9	11	5 L	18	10	8 R
2 November 2006					

ตำแหน่งหลุมของแต่ละวัน

L = Left (ซ้าย)

R = Right (ขวา)

สำหรับกรณีอื่นๆ ควรวางตำแหน่งของหลุมให้ห่างจากขอบกรีน 3 -5 หลาเป็นอย่างน้อย ถ้ามีบังเกอร์อยู่ริมกรีนหรือขอบกรีนที่มีความลาดชัน ระยะห่างของหลุมจากขอบกรีนก็ควรมากกว่าที่กล่าวไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าช็อตขึ้นกรีน ต้องใช้การตีที่ไม่ใช่การพิชลูก ควรพิจารณาให้เป็นธรรมชาติแก่ผู้เล่นดีแก่ตัว (Recovery Shot) ได้ หลังจากที่เขาคีช็อตที่ดีเพียงพอแล้วแต่พลาดกรีนไปอีกประการหนึ่ง การลงโทษถ้าหากตีผิดพลาด เป็นสิ่งที่ผู้เล่นจะต้องคิดคำนึงถึงไว้ในการตัดสินใจว่า จะตีบุกในหลุมนั้นหรือไม่ ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับมาตรฐานของผู้แข่งขันเอง

3. ควรหาพื้นที่รอบๆ หลุมในระยะรัศมี 2 หรือ 3 ฟุต ที่ราบเรียบในระดับเดียวกันเท่าที่ทำได้ ควรใช้ความพยายามเพื่อให้แน่ใจว่า จะไม่เจาะหลุมในตำแหน่งภายในระยะ 3 ก้าวที่มีความลาดชันอย่างรุนแรง หรือเจาะบนสันเนิน หรือเจาะบนหลุมที่ใช้แล้วเมื่อเร็วๆ นี้ ถ้าการออกแบบกรีนบังคับให้ต้องเจาะหลุมบนพื้นลาดเท ก็ให้เจาะตามนั้น แต่ต้อง

เจาะในแนวฉากกับแนวระนาบของพื้น ไม่ใช่ตั้งฉากไปตามพื้นลาดเทนั้น ต้องเจาะให้ผู้เล่นที่พัตลูกลงเนินจากด้านใดด้านหนึ่งของหลุมและลูกหยุดได้เมื่อเข้าใกล้หลุมหรือลูกหยุดเมื่อเลยหลุมไปแล้ว

4. พิจารณาสภาพของหญ้าบริเวณใกล้หลุม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัศมีครึ่งวงกลมเฉียงรอบหลุมเก่า ที่หญ้ายังขึ้นไม่สมบูรณ์เหมือนเดิม

5. ควรเลือกวางตำแหน่งของหลุมทั่วทั้งสนามให้สมดุลกัน โดยคำนึงถึงการวางไว้ทางด้านซ้าย ขวา กลาง หน้า และหลัง ตัวอย่างเช่น อย่าเจาะหลุมด้านหนึ่งด้านใดของจำนวนกรีนทั้งหมดมากเกินไป เพราะจะทำให้คนตีครอร์หรือตีเฟดได้เปรียบ

6. ในการแข่งขันติดต่อกันหลายวัน ควรเตรียมสนามให้ความสมดุลกันทุกวัน ไม่ควรเตรียมสนามให้รอบหนึ่งรอบใดยากกว่ารอบอื่น ความสมดุลคือ คือความต้องการในการเจาะหลุม ส่วนความคิดในการเตรียมสนามให้ยากขึ้นๆในแต่ละรอบนั้นควรหลีกเลี่ยง รูปแบบการเลือกที่สมดุลในแต่ละวันคือ เลือกยาก 6 หลุม ยากปานกลาง 6 หลุม และง่าย 6 หลุม

มีอีกสิ่งหนึ่งที่จะต้องทำคือ พยายามรักษาความสมดุลในการเจาะทางด้านซ้าย และด้านขวาของกรีน ตัวอย่างเช่น ใน 9 หลุมแรก อาจเจาะทางขวา 4 หลุม ทางซ้าย 4 หลุม และตรงกลาง 1 หลุม ส่วนใน 9 หลุมหลัง ก็เช่นเดียวกัน และควรเจาะแต่ละหลุมให้ห่างหน้ากรีนในระยะที่แตกต่างกัน

7. ในระหว่างการฝึกซ้อมก่อนวันแข่งขัน ตำแหน่งของหลุมควรอยู่ในบริเวณที่จะไม่ใช้ในวันแข่งขัน และบริเวณหลุมที่จะใช้ในการแข่งขันจะต้องไม่มีผลกระทบจากการเหยียบย่ำในวันฝึกซ้อม

8. คาคคะเนเส้นทางที่คิดว่าผู้เล่นจะเดิน วางตำแหน่งหลุมสำหรับรอบแรกๆ ไว้ เพื่อว่าตำแหน่งของหลุมที่ดีในรอบหลังๆ จะไม่ถูกเหยียบย่ำให้เสียหายในตอนที่ผู้เล่นเดินลงจากกรีน ตัวอย่างเช่น ในการแข่งขัน 4 วัน ถ้าทำได้ ในวันแรก ตำแหน่งของหลุมควรอยู่ใกล้เส้นทางที่จะไปยังแท่นตั้งทีของหลุมถัดไป ในวันที่ 2 หลุมควรจะอยู่ในตำแหน่งที่ผู้เล่นจะเดินผ่าน หรือเดินใกล้ตำแหน่งของหลุมในวันแรก ถ้าทำได้เช่นนี้ จะเหลือกรีนที่ดีไว้ครึ่งหนึ่งสำหรับการแข่งขันใน 2 วันสุดท้าย

9. ในการแข่งขันแบบแมตช์เพลย์ ถ้าจำเป็น ตำแหน่งของหลุมอาจเปลี่ยนในระหว่างรอบที่ทำการแข่งขันได้ โดยมีเงื่อนไขว่า ในแต่ละแมตช์ผู้เล่นทุกคนในกลุ่มเดียวกันต้องแข่งขันในหลุมที่เจาะในตำแหน่งเดียวกัน

ในการแข่งขันแบบสโตรคเพลย์ ต้องการให้ผู้เล่นทุกคนที่เล่นรอบเดียว ได้แข่งขันแต่ละหลุมที่อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน มากกว่าไปเจาะหลุมใหม่เมื่อไม่สามารถซ่อมแซมหลุมที่ชำรุดให้เหมือนสภาพเดิม และสอดคล้องกับนิยามศัพท์ได้

เมื่อมีการแข่งขัน 36 หลุมในวันเดียว โดยทั่วไปแล้ว จะไม่เปลี่ยนหลุมในระหว่างรอบการแข่งขัน แต่ก็ไม่มีกฎห้ามเปลี่ยนหลุมกำหนดไว้ แต่ถ้ามีการเปลี่ยนหลุมจะต้องแจ้งให้ผู้เล่นทราบ

10. เจ้าหน้าที่กรีนซึ่งเป็นผู้เจาะหลุม จะต้องแน่ใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎกอล์ฟที่ระบุมาตรฐานไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการที่ว่า หลุมจะต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 4 ¼ นิ้ว (108 มม.) และลึกอย่างน้อย 4 นิ้ว (100 มม.) และขอบของปลอกที่บุภายในหลุมจะต้องฝังต่ำกว่าผิวกรีนไม่น้อยกว่า 1 นิ้ว (2.5 มม.)

เป็นที่ทราบกันดีว่า อาจไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ได้ทุกประการตามที่กล่าวมาข้างต้น อย่างไรก็ตาม ถ้าใช้ตัวอย่างของการแข่งขัน 72 หลุมที่แข่งขันติดต่อกัน 4 วัน วิธีที่การเลือกตำแหน่งเจาะหลุม อาจทำให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันบรรลุเป้าหมายหลายอย่างตามที่ตั้งไว้ได้

การเลือกตำแหน่งหลุมที่ดีที่สุด 4 ตำแหน่งบนกรีน โดยพิจารณาถึงความแตกต่างบางส่วนของกรีนที่ควรจะใช้ในแต่ละวัน ควรเตรียมทางเลือกเหล่านี้ไว้ก่อนการแข่งขัน การเลือกทั้ง 4 ตำแหน่งนั้นควรให้เป็นหมายเลขไว้ตั้งแต่ 1 ถึง 4 โดยให้หมายเลข 1 เป็นตำแหน่งที่ยากที่สุด หมายเลข 2 ยากรองลงมาตามลำดับ

ควรกำหนดทั้ง 4 ตำแหน่งบนกรีนแต่ละกรีนด้วยการวัดระยะ จุดแรก
ที่เริ่มวัดระยะ ควรจะวัดจากจุดศูนย์กลางที่ด้านหน้าของกรีน การหาจุดกลาง
กรีนด้านหน้านี้กระทำได้โดยประมาณว่าผู้เล่นจะตีขึ้นกรีน จากตรงไหน โดย
สมมุติว่าผู้เล่นตีลูกได้อย่างสมบูรณ์แบบจากตำแหน่งกลางแฟร์เวย์ตามที่
สนามออกแบบให้เล่นเนื่องจากรูปร่างของกรีน จุดที่จะหาไม่จำเป็นจะต้องอยู่
ริมหน้าสุดของขอบกรีนก็ได้ เมื่อหาจุดนี้ได้แล้วให้ทำเครื่องหมายรูปตัว T
ขนาดเล็กไว้ด้วยสีที่เห็นได้ชัดเจน (ปกคีสีแดง) รูปตัว T นี้จะช่วยกำกับให้คน
วัดทำการวัดไปยังเส้นที่ผ่ากลางกรีน

ตำแหน่งของแต่ละหลุมได้วางอย่างแน่นอนด้วยการนับก้าว หรือด้วย
การวัดจากเครื่องหมายรูปตัว T จากด้านหน้ากรีน ไปถึงจุดที่เลี้ยวหักมุม 90
องศาไปยังจุดที่เลือกไว้ แล้วจากจุดที่เลือกนี้วัดไปยังขอบกรีนด้านข้างที่ใกล้
ที่สุด วิธีการวัดเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็น เมื่อถึงเวลาที่ใช้งานจะได้หาคำแหน่งของ
หลุมได้โดยง่าย และเพื่อให้แน่ใจว่าการวัดระยะเพื่อหาคำแหน่งของหลุมทุก
หลุมบนกรีนเดียวกันนั้น วัดจากจุดเดียวกัน

ขั้นตอนต่อไปก็เลือกว่า ในแต่ละวันจะใช้ตำแหน่งไหนใน 4 ตำแหน่ง
นั้น ในการเลือกนี้ มีหลักการเลือกไว้ในข้อดังที่กล่าวไว้ข้างต้นซึ่งจะต้อง
ปฏิบัติตามอย่างใกล้ชิดเท่าที่ปฏิบัติได้ คือความสมดุลของตำแหน่งที่นำมาใช้
และควรหลีกเลี่ยงตำแหน่งที่อาจจะชำรุดจากการจราจรทางเท้า เมื่ออ้างถึง
ความยากของหลุม มีคำแนะนำว่าสมดุลแล้วหรือยังคือ ถ้าอัตราความยาก

ของทั้ง 18 หลุมได้ใกล้เคียงกับ 45 ชั้นสุดท้ายจัดทำแผ่น Master Plan ที่ลงตำแหน่งของแต่ละหลุมในแต่ละรอบไว้

ถึงแม้ว่าวิธีนี้จะต้องใช้เวลามากในขั้นต้น แต่จะต้องทำให้การเจาะหลุมในแต่ละวันสมดุลกัน นอกจากนั้นแผ่น Master Plan นี้ยังใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบอย่างหนึ่งในระหว่างการแข่งขันอีกด้วย ว่าเจาะหลุมตรงตามที่เลือกไว้หรือไม่ แผ่น Master Plan จะช่วยประหยัดเวลาอันมีค่าระหว่างวันแข่งขันที่แสนจะยุ่งเหยิงได้

ถ้ามีการพยากรณ์ว่าจะมีฝนตกในระหว่างวันแข่งขัน คณะกรรมการจัดการแข่งขันควรได้รับคำแนะนำเป็นอย่างดีเกี่ยวกับการทบทวนแผนหลัก และตำแหน่งของหลุม ที่น้ำฝนน่าจะไหลมารวมกันได้น้อยที่สุด บางครั้งบางครั้ง การกระทำเช่นนั้นจะสามารถประหยัดจำนวนวันที่ใช้ในการแข่งขันแบบสโตรคเพลย์ได้อีกด้วย เพราะกฎกอล์ฟข้อ 33-2b กล่าวว่า ในการเล่นรอบเดี่ยว ผู้เล่นทั้งหมดต้องเล่นหลุมที่เจาะในตำแหน่งเดียวกัน เพราะฉะนั้น คณะกรรมการจัดการแข่งขันจะไม่เปลี่ยนตำแหน่งของหลุมหลังจากที่ผู้เล่นหนึ่งคนได้เล่นหลุมนั้นไปแล้ว

8. ก้นธง (Flagstick)

“ก้นธง” เป็นเครื่องชี้ตำแหน่งที่เป็นลำตรงที่เคลื่อนย้ายได้ ไม่ว่าจะมิโบรง หรือวัสดุอื่นติดอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม ปักอยู่กลางหลุมเพื่อแสดงตำแหน่งที่ตั้งของหลุม ต้องมีลักษณะหน้าตัดเป็นวงกลม ห้ามใช้วัสดุบุรองหรือวัสดุขัดการกระแทกอันอาจจะมีผลต่อการเคลื่อนที่ของลูก

ไม่ได้มีการกำหนดความสูงของก้นธง โดยปกติก้นธงที่ใช้ทั่วไปสูงประมาณ 6-7 ฟุต หรือมากกว่าก็ได้

สำหรับโบรงนั้นควรมีขนาด 350 มม. x 508 มม. และอาจจะมีโลโก้ของผู้ให้การสนับสนุนหรือของทัวร์นาเมนต์บนโบรง สีพื้นที่ใช้บนโบรงควรเป็นสีตัดกับสีเขียว เช่น สีเหลืองสด หรือสีแดงให้เห็นเด่นชัดในระยะไกลได้

9. บังเกอร์ (Bunkers)

“บังเกอร์” หมายถึง อุปสรรคที่ประกอบด้วยพื้นที่ที่จัดเตรียมไว้ มีลักษณะเป็นหลุมที่ได้ขุดเอาหญ้า หรือดินออกไป แล้วนำทราย หรือสิ่งอื่นที่คล้ายกันมาใส่ไว้แทน

ในการจัดเตรียมสนามที่ใช้ในการแข่งขัน ขอบหญ้ารอบๆบังเกอร์จะต้องได้รับการเล็มแซกระหว่างหญ้า และทรายอย่างชัดเจนให้เรียบร้อย

ความหนา ความแน่นของ
ทรายประมาณ 4-6 นิ้ว และ
การเล็มขอบบังเกอร์
(edging) แยกทรายกับหญ้า
ชัดเจน

เพื่อไม่ให้เกิดคำถามหรือเกิดความยุ่งยากในการตัดสินใจว่าลูกนั้นอยู่ในหรืออยู่นอกบังเกอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นลูกไม่สามารถเล่นได้ ผลที่เกิดขึ้นจะทำให้การแข่งขันมีความได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันมาก และทรายที่ใช้ต้องมีขนาดของเม็ดทรายที่ไม่เป็นอันตรายแก่ผู้เล่น

ความหนาของทรายในบังเกอร์ควรจะหนาประมาณ 4 – 6 นิ้ว ยกเว้นทรายที่ขอบหน้าของบังเกอร์จะต้องคั่น และแน่นเพียงพอเพื่อป้องกันลูกจมหรือลูกจมหายเข้าไปในทราย ถ้าใส่ทรายใหม่ลงในบังเกอร์ จะต้องใส่ไว้ก่อนการแข่งขันอย่างน้อย 3 เดือน ถ้าไม่มีฝนตกหนัก จะต้องรดน้ำให้ชุ่มเพื่อให้ทรายยุบตัวแน่น

บังเกอร์ที่ทำทาสีสำหรับการเล่นต้องจัดเตรียมไว้ไม่ให้ผู้เล่นใช้วิธีพัตลูกออกมาได้ โดยการทำขอบสูงทางด้านขอบริมบังเกอร์ที่จะเล่นขึ้นไปสู่กรีน และคณะกรรมการจะต้องแน่ใจว่ามีคราดวางไว้ทุกบังเกอร์ เพื่อให้ผู้เล่นหรือแคดดี้ใช้คราดเกลี่ยทราย และควรวางคราดไว้นอกบังเกอร์ในตำแหน่งที่คิดว่าน่าจะเกิดผลกระทบกับลูกของผู้เล่นน้อยที่สุด

10. แฟร์เวย์ (Fairway)

เป็นคำดั้งเดิมที่ใช้ในการเดินเรือ แนวร่องน้ำลึกเมื่อเรือเดินทางบนเส้นทางที่กำหนดก็จะมีความปลอดภัย ขนาดความกว้างของแฟร์เวย์ในสนามต้องสามารถรองรับลูกที่ผู้เล่นเล่นได้ดีจากการเล่นด้วยความแม่นยำ เป็นการให้รางวัลแก่ช็อตที่เล่นดี ปกติแล้วต้องมีความกว้างโดยประมาณไม่น้อยกว่า 40 หลา ด้านแบ่งครึ่งก็จะได้เพียงข้างละ 20 หลาที่จะเป็นพื้นที่สำหรับการตีวงตำแหน่งลูก (Lay Up) เพื่อเล่นเข้าหาหลุม (approach) ที่เจาะไว้ด้านใดด้านหนึ่งในวันนั้น ความสูงของหญ้าในแฟร์เวย์โดยเฉลี่ยประมาณ 16 มม.

ขนาดความกว้างของแฟร์เวย์ขึ้นอยู่กับการเล่นสนามสำหรับการแข่งขันสำหรับการแข่งขันแต่ละรายการว่าต้องการบรรลุวัตถุประสงค์ใด เพราะจะมีส่วนสัมพันธ์กับสกอร์ของผู้เล่น ถ้าทำแฟร์เวย์โดยบีบให้แคบ สกอร์รวมในการแข่งขันก็จะสูง และในทางตรงกันข้ามการตัดหญ้าเปิดแฟร์เวย์ให้กว้างไว้เพื่อรองรับลูก การเล่นจะง่ายขึ้น สกอร์รวมในการแข่งขันก็จะต่ำ

11. รัฟ (Rough)

กอล์ฟเป็นกีฬาที่ทดสอบความแม่นยำในการเล่นด้วยไม้ต่างๆ ในทุกความระยะที่แตกต่างกัน การทดสอบการตีด้วยหัวไม้หรือไคร์ฟก็จะเป็นการวัดความสามารถของผู้เล่นแต่ละคนว่ามีความชำนาญในการเล่นลูกให้อยู่ในแฟร์ได้อย่างไร หากผู้เล่นไคร์ฟหรือเล่นไม่แม่นยำแล้วลูกก็จะเข้าไปในรัฟข้างแฟร์เวย์ จะทำให้การเล่นในหลุมนั้นยากขึ้น

ในหลุมพาร์ 4 หรือพาร์ 5 ก็จะมีรฟ์เป็นพื้นที่กำหนดการเล่นส่วนหนึ่ง ที่แสดงถึงความท้าทายของสนาม ควรตัดรฟ์ให้มีความสูงเพียงพอ เพื่อให้เกิด ปัญหาในการเล่นบ้าง แต่ไม่ใช่เป็นการลงโทษผู้เล่นที่ต้องตีลูกออกจากรฟ์ จนถึงกับต้องแก้ไขการตีโดยใช้เว็คจ์สับลงไปที่ถูกที่อยู่ในรฟ์ให้ออกไปอยู่ในแฟร์เวย์เสียก่อน ถ้ารฟ์ลงโทษผู้เล่นเช่นนี้ ผู้เล่นที่ใคร่ฟลิกพลาตเข้าไปในรฟ์ จะมีโทษปรับหนึ่งสโตรคเต็มๆ ควรลงโทษสำหรับลูกเข้าไปในรฟ์ เพียงครั้งสโตรคก็น่าจะเพียงพอแล้ว

ความสูงของรฟ์ที่ต้องการนั้น ขึ้นอยู่กับชนิดของหญ้าที่ใช้ ความหนาแน่นของหญ้าและผู้เล่นในสนาม ถ้ารฟ์นั้นประกอบด้วยหญ้าที่มีความหนาตามปกติ จะสูงประมาณ 2 – 3 นิ้ว และต้องนึกไว้เสมอว่าขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของลูกกอล์ฟ 1.68 นิ้ว ถ้ารฟ์หนามากๆเพื่อให้มองว่าการจัดสนามสำหรับการแข่งขันนั้นท้าทายมาก ก็จะมองไม่เห็นลูกและหาลูกไม่พบโดยง่าย ทำให้การเล่นล่าช้า หรือผู้เล่นอาจตีลูกผิดได้ เป็นสิ่งที่ไม่ต้องการอย่างยิ่งในการแข่งขันมาตรฐาน

แถบยาวของรฟ์ขนาดกว้าง 6 ฟุตที่อยู่ข้างแฟร์เวย์และรอบกรีน จะตัดหญ้าสูง 1 ½ นิ้ว (ของสตรีตัดสูง 1 ¼ นิ้ว) ความมุ่งหมายของการตัดรฟ์ที่มีความสูงปานกลางนี้ เพื่อให้ผู้เล่นที่ตีลูกพลาตแฟร์เวย์ หรือพลาตกรีนในระยะประมาณ 1 หลาหรือใกล้เคียงกันนั้นถูกลงโทษน้อยลง ถ้ารฟ์เป็นหญ้าเบอร์มิวด้า ความสูงของรฟ์ปานกลางจะสูงประมาณ 1 นิ้ว แต่ถ้าเป็นรฟ์จะสูงมาก จะ

ประมาณ 2 ½ - 3 นิ้ว ความสูงของรั้วสำหรับการแข่งขันของนักกอล์ฟสตรี ควรจะสั้นกว่านี้

12. ต้นไม้ (Trees)

ถ้าสามารถทำได้ ควรจะกลบดินบริเวณหลุมที่ขุดปลูกต้นไม้ให้เต็ม บริเวณโคนต้นไม้ ปรับสภาพโดยเกลี่ยพื้นที่หรือพรวนดินให้เรียบ เพื่อให้ลูกที่เข้าไปตกอยู่ยังเล่นได้

ควรเอาสายลวดที่ใช้ขึงกันต้นไม้ไม่ให้ล้มและสิ่งกีดขวางต้นไม้ ออกไป มิฉะนั้น จะมีปัญหาเกี่ยวกับกฎข้อบังคับเกิดขึ้นได้ ควรตัดเล็มกิ่งต้นไม้ออกไปบ้าง กิ่งไม้เหล่านั้นอาจจะทำให้เกิดสถานการณ์ที่ไม่เป็นธรรม ต่อผู้เล่น

ต้นไม้เล็กในสนามจะต้องได้รับการปกป้องด้วยการจัดทำเครื่องหมาย เช่น ไม้ค้ำยันหรือผูกเชือกสี และกำหนดในกฎสนามให้ผู้เล่นได้รับสิทธิฟรี ครอปโดยไม่มีโทษปรับ เมื่อการขึ้นหรือการสวิงไม้ไปติดขัดกับต้นไม้หรือไม้ค้ำยันที่มีเครื่องหมายนั้น

การตรวจสอบสนามที่ใช้ในการแข่งขันล่วงหน้ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง ควรตรวจสอบตั้งแต่แท่นตั้งตี หรือทดลองเล่นดู เพื่อจะทราบว่า มีสิ่งใดที่ควรได้รับการปรับปรุง ในบางครั้ง กิ่งไม้อาจบดบังเส้นทางเล่นที่นักกอล์ฟจะเล่นออกไปจากแท่นตี ก็ควรจะริดกิ่งที่ไม่ต้องการออกไป เปิดทางให้ทีออฟออกไปได้

13. อุปสรรคน้ำ (Water Hazards)

“อุปสรรคน้ำ” หมายถึง ทะเล ทะเลสาบ บ่อน้ำ แม่น้ำ ร่องน้ำ รางระบายน้ำ หรือเส้นทางน้ำเปิดที่ไหลไปสู่ที่อื่น (ไม่ว่าจะมีน้ำหรือไม่ก็ตาม) และสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายกัน อุปสรรคน้ำนั้นมีสองแบบ คือ อุปสรรคน้ำ (มาร์คด้วยหลักเหลือง) และอุปสรรคน้ำด้านข้าง (มาร์คด้วยหลักแดง)

การกำหนดอุปสรรคน้ำ (หลักสีเหลือง) กรณีมีพื้นที่ดรอปลงน้ำตามแนวจุดตัดสุดท้ายไปสู่หลุม

การกำหนดอุปสรรคน้ำด้านข้าง (หลักสีแดง) กรณีไม่มีพื้นที่ดรอปลงน้ำตามแนวจุดตัดสุดท้ายไปสู่หลุม

เส้นและหลักกำหนด
ขอบเขตและ
แสดงลักษณะ
ของอุปสรรค
น้ำควรจัดทำ
ให้ชัดเจน

ตีเส้นหรือการปักหลักที่กำหนดขอบเขตอุปสรรคน้ำ ให้ใกล้กับแนวจำกัดตามธรรมชาติของอุปสรรค คือ ที่ใดที่พื้นดินหักลง ขอบค้ำที่ลาดชันนั้นจะต้องอยู่ในเขตอุปสรรคน้ำ เพื่อผู้เล่นที่ครอบลูกภายในระยะ 2 ช่วงไม้กอล์ฟจากจุดที่ถูกผ่านเข้าเขตอุปสรรคน้ำด้านข้าง จะสามารถครอบลูกบนพื้นที่ที่เขาควรจะมีโอกาสตามสมควรที่จะตีลูกได้

ถ้ามีพุ่มไม้ใหญ่อยู่ติดกับอุปสรรคน้ำ ควรตีเส้นหรือปักหลักครอบคลุมให้พุ่มไม้นั้นอยู่ในอุปสรรคน้ำด้วย เพราะถ้าไม่กำหนดเช่นนี้ ถ้าถูกของผู้เล่นเข้าไปในอุปสรรคน้ำในบริเวณนี้จะไม่สามารถหาจุดที่เหมาะสมครอบลูกได้เพราะไปติดขัดกับพุ่มไม้

ที่ใดก็ตามที่กำหนดขอบเขตของอุปสรรคน้ำไว้ห่างจากน้ำตามสมควร และมีแนวโน้มว่าผู้เล่นควรจะเล่นลูกของเขามองในอุปสรรคน้ำนั้นได้เช่นนี้จะตีเส้นหรือปักหลักตามสี่ของอุปสรรคน้ำไว้อย่างชัดเจน เพื่อผู้เล่นจะได้รู้ว่าลูกของเขาอยู่ในอุปสรรคน้ำหรือไม่ และเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นไปทำผิดกฎ

ถ้าลำน้ำมีส่วนหนึ่งเป็นอุปสรรคน้ำ และอีกส่วนหนึ่งเป็นอุปสรรคน้ำด้านข้างติดต่อกัน ควรจะปักหลักเหลือง และหลักแดงไว้ชิดกันตามลักษณะของอุปสรรคน้ำที่เริ่มเปลี่ยนแปลง อุปสรรคน้ำที่กำหนดด้วยเส้นก็ใช้วิธีการเดียวกัน การทำเช่นนี้จะเป็นการช่วยเหลือผู้เล่นในการกำหนดสถานะภาพของอุปสรรคน้ำที่ถูกผ่านเขตเข้าไปครั้งสุดท้ายได้ถูกต้องว่า ลูกของเขาตกอยู่ในอุปสรรคน้ำอะไร

ถ้ากำหนดเขตอุปสรรคน้ำโดยใช้หลักเพียงอย่างเดียว เส้นตรงที่ลากจากหลักถึงหลักจะเป็นตัวกำหนดเขตของอุปสรรค เช่นนั้น จะต้องวางเครื่องหมายด้วยความระมัดระวัง เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีพื้นที่ใดที่เป็นอุปสรรคน้ำอยู่นอกแนวหลักเขตอุปสรรคน้ำนั้นหลงเหลืออยู่

14. พื้นที่ซ่อม (Ground Under Repairs)

“พื้นที่ซ่อม” หมายถึง ส่วนใดๆของสนามที่ทำเครื่องหมายไว้โดยคำสั่งคณะกรรมการ หรือประกาศโดยผู้แทนที่ได้รับอนุญาต ให้พื้นที่ซ่อมรวมถึงกองวัสดุที่จะทำการขนย้ายออกไป และรวมถึงหลุมที่สร้างขึ้นโดยผู้ดูแลสนาม แม้ว่าไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้

พื้นที่ทั้งหมด และสิ่งอื่นๆที่ออกเจออยู่ในพื้นที่ซ่อม เช่น หญ้า พุ่มไม้ หรือคัน ไม้ ถือเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ซ่อม ขอบเขตของพื้นที่ซ่อมต่อเนื่องลงในแนวตั้ง แต่ไม่ต่อเนื่องขึ้นด้านบน ส่วนหลัก และเส้นที่กำหนดพื้นที่ซ่อมให้อยู่ในพื้นที่ซ่อม หลักดังกล่าวเป็นสิ่งกีดขวาง ถูกอยู่ในพื้นที่ซ่อมเมื่อถูกอยู่ในพื้นที่ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของลูกสัมผัสกับพื้นที่ซ่อม

เศษหญ้าที่ตัดทิ้งไว้ และวัสดุอื่นๆที่ถูกกองทิ้งไว้ในสนาม และไม่มีเจตนาจะเคลื่อนย้ายออกไปจากสนาม ไม่ถือว่าเป็นพื้นที่ซ่อม เว้นแต่จะทำเครื่องหมายระบุไว้

คณะกรรมการอาจออกกฎสนามห้ามเล่นในพื้นที่ซ่อม หรือในบริเวณที่คงสภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้เป็นพื้นที่ซ่อม

ก่อนที่จะวางเครื่องหมายให้พื้นที่ใดๆเป็น “พื้นที่ซ่อม” ขอแนะนำให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันทำการตรวจดูให้ทั่วทั้งสนามเสียก่อน ทั้งนี้เพื่อจำแนกว่ามีพื้นที่ใดบ้างที่จะต้องวางเครื่องหมายไว้ เฉพาะพื้นที่ที่ได้ทำการตรวจสอบเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้นจึงจะแนะนำให้วางเครื่องหมาย ไม่เช่นนั้นคณะกรรมการอาจจะวางเครื่องหมาย “พื้นที่ซ่อม” ได้เพียง 2-3 หลุมแรกแล้วต่อมาก็พบว่า ในสนามมีพื้นที่ที่มีสภาพแบบเดียวกันนั้นมากมายจนไม่สามารถวางเครื่องหมายให้ครบพื้นที่ได้

เพื่อให้การวางเครื่องหมายเป็นไปในรูปแบบเดียวกัน ขอแนะนำว่าควรจะมีเจ้าหน้าที่ในการกำหนดเครื่องหมาย “พื้นที่ซ่อม” ให้แก่กรรมการอย่างน้อยที่สุดหนึ่งคน จำนวนกล่าวโดยทั่วไปที่ต้องการคือ 2 หรือ 3 คน รวมทั้งบุคคลที่รับผิดชอบของคณะกรรมการด้วย และให้ถือเป็นหลักการว่าหากมีการตัดสินใจใดๆ ควรกระทำร่วมกัน

ในการแข่งขัน
จะใช้เส้นสีขาว
ล้อมรอบพื้นที่ซ่อม

ขอแนะนำว่า ให้กำหนด “พื้นที่ซ่อม” ด้วยเส้นสีขาว อย่างไรก็ตาม ถ้าภูมิประเทศไม่เอื้ออำนวยให้ตีเส้นได้ ก็ให้ปักหลักเล็กๆ ที่หาได้เฉพาะไว้ เช่น สีน้ำเงิน หรือสีดำก็ได้ (ไม่แนะนำให้ใช้หลักสีขาว หลักสีเหลือง หรือหลักสีแดง)

เนื้อหาสำคัญในบทนี้ อาจมีพื้นที่บางแห่งที่คณะกรรมการต้องการประกาศให้เป็นพื้นที่ซ่อมที่ห้าม ตีลูกในบริเวณนั้น ถ้าหากมีกฎสนามหรือมีประกาศห้ามเข้าไปเล่นในพื้นที่ดังกล่าวไว้ คณะกรรมการควรวางเครื่องหมายไว้บนพื้นที่ซ่อมโดยเขียนข้อความว่า “ห้ามเล่นในบริเวณนี้” ด้วย

ในการแข่งขันซึ่งจัดพื้นที่ให้ผู้ชมเดินข้ามระหว่างหลุมได้ ถ้าการเดินนั้นทำให้สภาพของพื้นดินเปลี่ยนแปลงไปมาก ขอแนะนำให้วางเครื่องหมาย “พื้นที่ซ่อม” ไว้บนเส้นทางข้ามนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม ให้วางเครื่องหมายเป็นพื้นที่ซ่อมเฉพาะส่วนที่ตัดข้ามแฟร์เวย์เท่านั้น ไม่ใช่ในรีฟ เพราะพิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าไปวางเครื่องหมายไว้ในรีฟด้วยจะดูว่าเป็นความรกที่มากเกินไป โดยทั่วไป ผู้เล่นได้ประโยชน์อยู่แล้วเมื่อลูกของเขาไปหยุดอยู่ในพื้นที่รีฟที่ถูกเหยียบย่ำนั้น ในกรณีอื่นๆ ถ้ามีพื้นที่เสียหายผิดปกติ คณะกรรมการก็มีอำนาจที่จะประกาศให้พื้นที่รีฟนั้นเป็นพื้นที่ซ่อมได้เช่นเดียวกัน

15. สิ่งกีดขวาง (Obstructions)

“สิ่งกีดขวาง” หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่ทำขึ้นมา รวมถึงพื้นผิวถนน ขอบถนน ทางเดิน และน้ำแข็งที่ผลิตเพื่อขาย ยกเว้น

- ก. วัสดุที่ใช้กำหนดโอบี เช่น กำแพง รั้ว หลัก หรือราวรั้ว
- ข. ส่วนใดๆของสิ่งของที่ทำขึ้นมา และเคลื่อนย้ายไม่ได้ที่อยู่ในโอบี และ
- ค. สิ่งปลูกสร้างใดๆที่คณะกรรมการประกาศให้รวมเป็นส่วนเดียวกับสนาม

สิ่งกีดขวางถือว่าเป็นสิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายได้ ถ้าเคลื่อนย้ายได้โดยไม่ใช้แรงมาก และไม่ทำให้ การเล่นล่าช้า และไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย มิฉะนั้น สิ่งกีดขวางดังกล่าวเป็นสิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายไม่ได้

หมายเหตุ คณะกรรมการอาจจัดทำกฎสนาม ประกาศให้สิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายได้เป็นสิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายไม่ได้

สิ่งกีดขวางมีสี่ชนิด คือ สิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายได้ สิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ สิ่งกีดขวางชั่วคราวที่เคลื่อนย้ายได้ และสิ่งกีดขวางชั่วคราวที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ การใช้กฎกอล์ฟกับสิ่งกีดขวางเหล่านี้แตกต่างกัน

ตามปกติแล้ว แม้ว่าจะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดสิ่งกีดขวาง แต่อาจมีสภาพของสิ่งกีดขวางนั้นไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น ถนนที่สร้างขึ้นมาอาจจะกลายเป็นทางเดินตามธรรมชาติไปก็ได้ (คือรวมเป็นส่วนเดียวกับสนาม) แต่เป็นการยากที่จะกำหนดลงไปได้แน่นอนว่า ตรงไหนมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ดังนั้น จึงต้องกำหนดขอบเขตของสิ่งกีดขวางด้วยหลักหรือเส้น เมื่อคณะกรรมการได้กำหนดขอบเขตของสิ่งกีดขวางโดยใช้เส้น

สีขาว จึงจำเป็นต้องจัดพิมพ์ไว้ในกฎสนามตามข้างล่างนี้

“สิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายไม่ได้

พื้นที่ของเส้นสีขาวที่อยู่ติดกับพื้นใดๆที่ใช้กำหนดเป็นสิ่งกีดขวางที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งกีดขวาง”

16. พื้นที่คงสภาพไว้เพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Sensitive Areas)

พื้นที่ในสนามหรือพื้นที่ที่อยู่ติดกับสนามที่ประกาศไว้ โดยผู้มีอำนาจกำหนดให้เป็นพื้นที่คงสภาพไว้เพื่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งห้ามเข้าไป หรือห้ามเล่นลูกในบริเวณนั้น พื้นที่เหล่านี้ควรได้รับการปกป้องทางวัตถุเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นเข้าไปในพื้นที่นั้น ตัวอย่างเช่น สร้างรั้วเป็นเครื่องหมายเตือน หรือสิ่งอื่นที่คล้ายกัน เป็นต้น

ควรจะวางเครื่องหมายกำหนดพื้นที่เช่นนั้นไว้ด้วยหลักสี่ที่เหมาะสมเพื่อกำหนดขอบเขต แล้วให้ทำสีเขียวบนยอด ตัวอย่างเช่น ถ้าพื้นที่คงสภาพไว้เพื่อสิ่งแวดล้อมเป็นอุปสรรคน้ำ หลักที่ใช้กำหนดพื้นที่นั้นควรจะเป็นหลักสี่เหลี่ยมที่ทำสีเขียวบนยอด

17. ครอบป้องกัน (Dropping Zones)

ใช้ครอบป้องกัน เมื่อผู้เล่นไม่สามารถเล่นลูกจากบริเวณที่ให้การผ่อนปรนตามกฎหมายข้อบังคับได้ หรือเมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าการผ่อนปรนปฏิบัติไม่ได้ นอกจากนั้น การสร้างครอบป้องกันแบบง่ายๆ ยังใช้สำหรับการผ่อนปรนจากสิ่งกีดขวางชั่วคราวที่เคลื่อนย้ายไม่ได้อีกด้วย เช่น อัฒจันทร์

สำหรับผู้เข้าชมการแข่งขัน

วงรอบครอบปึงโจนไว้ด้วยสี และมีเครื่องหมายที่เหมาะสมปักไว้ด้วย หรือเขียนคำว่า “ครอบปึงโจน” (หรือ DZ) ไว้ด้วยสีที่พื้นพื้นนั้น ควรสร้างพื้นที่ให้มีขนาดใหญ่พอสมควรเพื่อให้ผู้เล่นคนอื่นๆ ได้มีโอกาสหลีกเลี่ยงรอยไควอท ไม่มีคำแนะนำไว้โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับรูปแบบของครอบปึงโจนที่จะนำมาใช้ อาจจะมีรูปร่างอย่างไรก็ได้ คณะกรรมการอาจกำหนดสีของเส้นที่ใช้วงรอบครอบปึงโจนตามเงื่อนไขที่ได้รับการผ่อนปรนก็ได้ เช่น ใช้วงด้วยสีเหลืองเมื่อได้รับการผ่อนปรนจากอุปสรรคน้ำ หรือใช้วงด้วยสีแดงเมื่อได้รับการผ่อนปรนจากอุปสรรคน้ำด้านข้าง แต่ก็อาจจะไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามนี้

ในบางสถานการณ์ที่ใช้ครอบปึงโจนเพื่อการผ่อนปรนจากสิ่งกีดขวางชั่วคราวที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ ควรจะใช้ครอบปึงโจนกับข้อต่อที่เล่นได้ยาก มีผลกระทบกับท่าเล่ที่ถูกหยุดอยู่ และเส้นทางเล่นของผู้เล่นที่อาจมีขึ้นได้ถ้าเล่นจากพื้นที่ด้านหลังสิ่งปลูกสร้างชั่วคราวนั้น

ขั้นตอนสำหรับการปฏิบัติในการครอบปึงโจน หรือการครอบปึงโจนใหม่ที่ใช้กับ “ครอบปึงโจน” จะมีรายละเอียดอยู่ในกฎข้อบังคับ

ก่อนที่จะสร้างครอบปึงโจน ควรตระหนักว่า บางครั้งพื้นที่เช่นนั้นอาจทำให้ผู้เล่นเสียสมาธิในการเล่นได้ ดังนั้น ครอบปึงโจนใหม่จะต้องสร้างขึ้นใหม่เสมอเมื่อเห็นว่าพื้นที่เก่าเริ่มมีสภาพชำรุดมาก (มีรอยไควอทมาก)

18. ขอบเขตสนาม เขตโอบี (Out of Bounds)

“โอบี” หมายถึง พื้นที่ที่อยู่เลยเขตของสนาม หรือเลยส่วนอื่นใดของสนามที่คณะกรรมการทำเครื่องหมายระบุไว้

เมื่อโอบีกำหนดโดยการอ้างอิงหลัก หรือรั้ว หรือเมื่อเลยหลัก หรือเลยรั้วออกไป แนวโอบีกำหนด โดยการวัดที่จุดด้านในที่สุดของหลักหรือเสารั้วในระดับพื้นของสนาม โดยไม่รวมส่วนที่พุงเสารั้วนั้นๆ

ให้ถือว่าวัสดุที่ใช้กำหนดแนวโอบี เช่น กำแพง รั้ว หลัก หรือราวรั้ว เป็นสิ่งติดตรึงอยู่กับที่ และไม่ใช่เป็นสิ่งที่คขวาง

เมื่อโอบีกำหนดโดยเส้นบนพื้น ให้ถือว่าเส้นนั้นอยู่ในโอบีด้วย

แนวโอบีขยายต่อเนื่องในแนวตั้งทั้งขึ้นและลง

ให้ถือว่าลูกอยู่ในโอบี เมื่อทุกส่วนของลูกอยู่ในโอบี

ผู้เล่นอาจจะยืนในโอบีเพื่อเล่นลูกที่อยู่ในสนามได้

การกำหนดเครื่องหมายขอบเขตสนามไว้อย่างชัดเจนนั้นมีความสำคัญมาก เพราะจะได้ช่วยขจัดปัญหาว่าลูกนั้นอยู่ในสนามหรืออยู่นอกสนาม ถ้าคณะกรรมการจัดการแข่งขันปล่อยให้พื้นที่ว่างเปล่าโดยไม่ได้วางเครื่องหมายใดๆไว้ตามหลักเกณฑ์ โดยคิดว่าผู้เล่นไม่น่าจะตีลูกเข้าไปในบริเวณนั้น ก็เชื่อได้เลยว่าในระหว่างการแข่งขันบางขณะ จะมีปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตสนามในบริเวณนั้นเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ที่ใดที่ใช้รั้วเป็นตัวกำหนดเขตสนาม เส้นโอบี กำหนดโดยใช้จุดด้าน
ในสุดของรั้วที่ระดับพื้นดิน ส่วนไม้ค้ำยันรั้ว หรือสายลวดขึงรั้วที่อยู่ในสนาม
เป็น “สิ่งกีดขวาง” ดังนั้น ที่ใดที่มีไม้ค้ำยัน หรือสายลวดปรากฏอยู่
คณะกรรมการอาจจะประกาศให้ “รวมเป็นส่วนเดียวกับสนาม” ก็ได้ ถ้าหาก
ประกาศเช่นนั้น ผู้เล่นจะไม่ได้รับการผ่อนปรนโดยไม่มีโทษปรับเช่นเดียวกับ
รั้วเขตสนามเหมือนกัน ส่วนของรั้วเขตสนามที่เอียงโน้มเข้ามาในสนามไม่ถึง
ว่าเป็นสิ่งกีดขวาง ถ้าหากเสารั้วเขตสนามตั้งอยู่บนฐานคอนกรีต ฐานคอนกรีต
นั้นถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของรั้วเขตสนาม ไม่ใช่สิ่งกีดขวาง ในสถานการณ์อย่าง
นี้ คณะกรรมการควรจะอธิบายตำแหน่งของเส้นเขตสนามนี้ให้ชัดเจน

ปักหลักโอบีเป็น
แนวหลักต่อหลัก
เป็นระยะ ให้เห็น
ชัดเจนเพื่อขจัดข้อ
สงสัยว่าลูกออก
นอกสนามหรือไม่

เมื่อใช้หลักเป็นตัวกำหนดเขตโอบี หลักเหล่านี้ต้องทำสีขาว เส้น โอบี อยู่ที่จุดด้านในสุดของหลักที่ระดับพื้นดิน ระยะห่างของหลัก โอบี นั้น แตกต่างกันไป แต่มีความสำคัญอยู่ที่ว่า จะต้องมองเห็นหลักหนึ่งถึงหลักถัดไป เพราะในบางครั้งจะต้องใช้เชือกวัดระหว่างหลักสองหลักเพื่อดูว่าลูกออกนอก เขตสนามแล้วหรือยัง เพราะฉะนั้น ต้องตรวจสอบว่าจะไม่มีพุ่มไม้ ต้นไม้ หรือสิ่งกีดขวางบดบังหลักโอบี และเพื่อเป็นการป้องกันไว้ก่อน ขอแนะนำ ให้ใช้สีขาวทำเป็นวงกลมไว้รอบโคนเสาทุกต้น ถ้าหลักโอบี เคลื่อนย้ายไป โดยผู้ที่ไม่รับมอบหมายจากคณะกรรมการ คณะกรรมการจะสามารถทราบ ตำแหน่งของหลักที่ถูกต้องได้ และสามารถนำกลับไปปักที่เดิมได้

อาจกำหนดเขตโอบี โดยใช้เส้นสีขาวบนพื้นดิน ในสภาพเช่นนี้ ตัว เส้นสีขาวเองนั้น โอบี แล้ว คณะกรรมการอาจจะปักหลักสีขาวไปตามเส้นสีขาวเพื่อให้มองเห็นได้ชัดเจนขึ้น แต่ถ้าหากคณะกรรมการทำเช่นนั้นก็ควรจะ ประกาศในกฎสนามให้ชัดเจนว่าที่ใดมีเส้นสีขาวปรากฏอยู่ ให้ใช้เส้นสีขาว เป็นเขต โอบี ไม่ใช่หลัก เส้นสีขาวจะช่วยทำให้ขอบเขตของโอบีชัดเจนยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสภาพของภูมิประเทศ บางครั้งการตีเส้นกระทำได้ยาก และสิ้นเปลืองมากกว่าใช้หลัก

ถ้าเขตโอบีกำหนดโดยกำแพง คณะกรรมการจะต้องประกาศในกฎ สนามให้ชัดเจนว่า ทางด้านในของกำแพงจะกำหนดให้เป็นเขตสนาม หรือจะ ให้เป็นลูกโอบี เมื่อลูกข้ามกำแพงไปแล้ว

ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับการกำหนดเขตสนามด้วยคุระบายน้ำ โดยให้เป็นลูก โอบี ถ้าลูกอยู่เลข คุระบายน้ำออกไป ถ้าจะใช้หลักเพียงเพื่อเรียกร้องให้ผู้เล่นสนใจคุระบายน้ำ มากกว่าจะใช้หลักเป็นตัวกำหนดเขต โอบี เสียเอง หลักนี้ควรจะทำสีขาว ส่วนคอนบนทาสีดำ เพราะหลักเหล่านี้ไม่ได้ใช้กำหนดเขตโอบี หลักจึงเป็นสิ่งที่กีดขวาง ดังนั้นเรื่องนี้จะต้องประกาศไว้ในกฎสนามอย่างชัดเจน

ผู้เล่นอาจจะเกิดความเข้าใจผิดได้อย่างง่ายดาย ถ้าจะไม่อนุญาตให้กำหนดพื้นที่ที่อยู่ในสนามเป็นเขตโอบี อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องผิดปกติแต่อย่างใดที่จะวางเครื่องหมายกำหนดสถานที่อื่น เช่น บริเวณโรงซ่อมบำรุงเครื่องมือของสนาม สโมสร หรือสนามฝึกซ้อมให้เป็นเขต โอบี นอกจากนั้นยังอาจจะมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเขตระหว่างสองหลุมเพื่อรักษาลักษณะเฉพาะของหลุม หรือป้องกันผู้เล่นซึ่งอาจจะดีถูกข้ามเข้าไปในอีกแฟร์เวย์หนึ่งที่ติดกัน อย่างไรก็ตาม จะไม่อนุญาตให้กำหนดพื้นที่เป็นเขต โอบี เฉพาะชื่อที่กำหนด ตัวอย่างเช่น เฉพาะชื่อที่ดีจากแท่นตั้งที่เท่านั้น เป็นต้น

อุปกรณ์และส่วนประกอบในการเล่น

1. ไม้กอล์ฟ

ชุดไม้กอล์ฟประกอบด้วยหัวไม้ และเหล็ก จำนวนที่นำออกไปเล่น ต้องไม่เกิน 14 อัน ขึ้นอยู่กับความต้องการใช้ไม้กอล์ฟของผู้เล่น อาจจะมีซ้ำกันก็ได้

ไม้กอล์ฟที่ผลิตออกมาขายในท้องตลาดมีทั้งสำหรับผู้ถนัดมือขวา และผู้ถนัดมือซ้าย และต้องมีข้อมูลจำเพาะดังนี้

- ไม้กอล์ฟแต่ละอันต้องมีความยาวทั้งหมดไม่น้อยกว่า 18 นิ้ว (0.457 ม.) และมีความยาวไม่เกิน 48 นิ้ว (1.219 ม.) ยกเว้นพัตเตอร์มีส่วนประกอบดังนี้
- รูปทรงของหัวไม้ทั่วไปต้องเรียบ ส่วนประกอบทั้งหมดต้องติดกันอย่างแน่น
- ขนาดของหัวไม้ต้องมีปริมาตรไม่เกินกว่า 460 ลูกบาศก์เซนติเมตร (28.06 ลูกบาศก์นิ้ว) บวกความคลาดเคลื่อนได้ 10 ลูกบาศก์เซนติเมตร (0.61 ลูกบาศก์นิ้ว)
- ก้านไม้กอล์ฟ ต้องเป็นลำตรง
- กริพ ส่วนใหญ่เป็นยาง หรือบางชนิดเป็นยางผสมผ้าใบใช้สำหรับการจับไม้กอล์ฟ อาจจะเป็นรูปทรงเรียวยาวมา ต้องมีหน้าตัดเป็นวงกลม (ยกเว้นพัตเตอร์) และต้องไม่มีส่วนโค้งเว้า และต้องไม่หล่อกริพขึ้นมาเป็นรูปร่องมือเพื่อการจับ

หมายเหตุ รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ในภาคผนวก II ของหนังสือกฎข้อบังคับกีฬาฮอกกี้น้ำแข็ง

รายชื่อหัวไม้กอล์ฟที่สอดคล้อง

ในเว็บไซต์ (www.randa.org) อารแอนด์เอ จัดทำรายชื่อหัวไม้กอล์ฟที่ผ่านการทดสอบและสอดคล้องกับกฎข้อบังคับกีฬากอล์ฟ ถ้าคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องการจำกัดให้ผู้เล่นใช้ครีฟเวอร์ที่มีหัวไม้ตามรูปแบบและมุมมองที่ระบุอยู่ในรายชื่อ จะใช้เงื่อนไขการแข่งขันที่กำหนดไม้กอล์ฟที่ปรากฏอยู่ในรายชื่อดังกล่าว

โดยทั่วไป ชุดไม้กอล์ฟประกอบด้วยไม้และเหล็กตามตารางต่อไปนี้

ไม้ และเหล็ก	มุมมองตา	ระยะเฉลี่ย นักกอล์ฟ ทั่วไป	ระยะเฉลี่ย นักกอล์ฟมือ ดี
ไดร์ฟเวอร์ (ไม้ 1)	7 – 12	240	280
ไม้ 3	15	220	230
ไม้ 4	18	210	220
ไม้ 5	20	200	210
เหล็ก 3	23	190	200
เหล็ก 4	25	180	190
เหล็ก 5	28	170	180
เหล็ก 6	31	160	170
เหล็ก 7	34	150	160
เหล็ก 8	37	140	150
เหล็ก 9	41	120	140
พิชชิงเว็дж	45	100	120
แซนด์เว็дж	50 – 55	80	100
พัตเตอร์	3	ใช้น้ำหนัก การสโตรค	ใช้น้ำหนัก การสโตรค

2. ลูกกอล์ฟ

2.1 ลูกกอล์ฟ

ลูกกอล์ฟที่ถูกต้องตามมาตรฐานจะต้องมีข้อมูลจำเพาะตามกฎหมายข้อบังคับในภาคผนวก III ในหนังสือกฎข้อบังคับกีฬากอล์ฟที่กำหนดไว้ดังนี้

- น้ำหนักของลูกกอล์ฟต้องไม่เกินไปกว่า 1.620 ออนซ์ (45.93 กรัม)
- เส้นผ่าศูนย์กลางของลูกกอล์ฟ ต้องไม่น้อยกว่า 1.680 นิ้ว (42.67 มม.)
- ลูกกอล์ฟต้องเป็นรูปทรงกลม

2.2 รายชื่อลูกกอล์ฟ

ในการแข่งขันมาตรฐาน คณะกรรมการจัดการแข่งขัน จะกำหนดเงื่อนไขการแข่งขันให้ผู้เล่นใช้ลูกกอล์ฟที่มีรูปแบบอยู่ในรายชื่อลูกกอล์ฟที่ผ่านการตรวจสอบและสอดคล้องกับกฎข้อบังคับกีฬากอล์ฟ ซึ่งค้นหาได้ในเว็บไซต์ (www.randa.org)

หมายเหตุ รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ในภาคผนวก III ของหนังสือกฎข้อบังคับกีฬากอล์ฟ

3. ถุงกอล์ฟ

3.1 ถุงกอล์ฟขนาดใหญ่ นึกที่สุดและราคาก่อนข้างแพง เส้นผ่าศูนย์กลางที่ปากถุงระหว่าง 8.5 – 11 นิ้ว ออกแบบมาเพื่อรองรับไม้กอล์ฟครบชุด 14 อัน มีกระเป๋าช่องใหญ่หลายช่องเพื่อใส่ของใช้และอุปกรณ์ เช่น ร่ม รองเท้ากอล์ฟ ถุงมือ ผ้าเช็ดเหงื่อ เป็นต้น เหมาะสำหรับนักกอล์ฟอาชีพ

3.2 ถุงกอล์ฟขนาดกลาง มีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 5 - 8.5 นิ้ว ใช้วัสดุน้ำหนักเบา และมีจำนวนกระเป๋ารวบรวมน้อยกว่าถุงกอล์ฟขนาดใหญ่ และมีช่องใหญ่พอที่จะใส่ไม้กอล์ฟได้ครบชุด

3.3 ถุงมีก้านค้ำยัน ขนาดเบา มีรูปแบบคล้ายกับถุงกอล์ฟขนาดกลาง แต่มีกลไกเพิ่ม เมื่อวางถุงกอล์ฟบนพื้น ขาดังจะ “คึด” ออกมาจากด้านข้างถุง และดึงได้ด้วยตัวมันเองขณะกำลังเล่น

4. ถุงมือ

ถุงมือมีหลายขนาด ทั้งผู้ที่ถนัดมือขวา (ใส่มือซ้าย) และผู้ถนัดมือซ้าย (ใส่มือขวา) หรือแบบใส่มือทั้งสองข้าง

5. รองเท้ากอล์ฟ

รองเท้ากอล์ฟควรเป็นรองเท้าที่ใส่สบาย กันน้ำ และมีปุ่มเพื่อปรับการขึ้นให้ยึดติดกับพื้น การเล่นเกมกอล์ฟแต่ละรอบ 18 หลุม จะต้องเดินเป็นระยะทาง 7-8 กิโลเมตร รองเท้าจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสวมใส่สบายๆ และเนื่องจากในการสวิงกอล์ฟต้องมีการหมุนตัวและการถ่วงน้ำหนัก ปุ่มได้ออร์รองเท้าจะทำหน้าที่ช่วยยึดเท้าให้มั่นคงอยู่พื้นให้มากที่สุด และจะต้องกันน้ำเข้าเป็นอย่างดี

6. หมวก

หมวกช่วยปกป้องใบหน้าและกันแดดไม่ให้สะท้อนเข้าตามากเกินไปอันอาจจะเป็นต้นเหตุให้เกิดโรคตาได้หลายชนิด สิ่งที่จะช่วยถนอมสายตาจากแสงแดดได้ดีคือแว่นกันแดดซึ่งควรจะมีคุณสมบัติในการป้องกันรังสีอัลตราไวโอเล็ต

7. ร่ม

ควรจะใช้ร่มกอล์ฟซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าร่มธรรมดา เนื่องจากจะช่วยปกป้องความร้อนจากแดดและฝน

8. ที่ตั้งลูก

ที่ตั้งลูก หมายถึง สิ่งที่ได้รับการออกแบบมาใช้ตั้งลูกเหนือพื้น ต้องมีความยาวไม่เกิน 4 นิ้ว (101.6 มม.) และต้องไม่ออกแบบหรือผลิตมาเพื่อสามารถชี้เส้นทางเล่น หรือมีผลต่อการเคลื่อนที่ของลูก

9. ที่มาร์คลูก

อาจจะใช้เหรียญเล็กๆ หรือที่มาร์คลูก หรือที่ตั้งลูกสำหรับมาร์คตำแหน่งลูก หรือนำไปมาร์คพื้นที่สำหรับครอปลูก และถือว่าที่มาร์คลูกนั้นเป็นสิ่งกีดขวาง

10. ที่ซ่อมรอยลูกบนกรีน

ควรมีที่ซ่อมรอยลูกบนกรีน เป็นการแสดงมารยาทในการเล่นที่ คืออย่างหนึ่งในหลายๆอย่างที่คุณเล่นควรซ่อมรอยลูกบนกรีนแม้ว่าทำได้ ทำเอง

11. รถลากถุงกอล์ฟ

รถลากถุงกอล์ฟเป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งในการเล่นกอล์ฟ มักจะเห็นแคดดี้ลากรถเป็นประจำ หรือนักกอล์ฟบางคนอาจจะนำไปใช้ในสนามได้เป็นการประหยัดค่าแคดดี้

12. แคดดี้

แคดดี้เป็นผู้ที่ช่วยเหลือผู้เล่นตามกฎกอล์ฟ ซึ่งอาจจะแบกถุงกอล์ฟ หรือ ดูแลไม้กอล์ฟของผู้เล่นระหว่างการเล่น นักกอล์ฟจะมีแคดดี้ได้เพียงครั้งละ หนึ่งคนเท่านั้น ขณะทำการแข่งขัน การกระทำที่แคดดี้ของนักกอล์ฟทำ เช่น แคดดี้ไปทำผิดกฎกอล์ฟ นักกอล์ฟมีโทษปรับตามกฎกอล์ฟ

13. ข้อจำกัดเรื่องการแต่งกาย (Dress Code)

ถ้าคณะกรรมการต้องการจะใช้ข้อจำกัดการแต่งกายในระหว่างการแข่งขัน (เช่น ห้ามนุ่งกางเกงขาสั้น หรือกางเกงยีนส์ เป็นต้น) ข้อจำกัดเช่นนั้นจะต้องแจ้งแก่ผู้เข้าแข่งขันที่เกี่ยวข้องทุกคนให้ชัดเจน นอกจากนั้น สิ่งสำคัญที่จะต้องแจ้งคือแคลดีจะต้องใช้เสื้อที่มีเครื่องหมายหรือไม่ ทั้งผู้เล่นและแคลดีจะต้องตระหนักถึงข้อจำกัดต่างๆ ไว้ให้ดีก่อนการแข่งขัน

คณะกรรมการอาจจะออกข้อจำกัดเรื่องเครื่องหมายการค้าบนเสื้อหรือบนอุปกรณ์ได้ด้วย หากเป็นเช่นนั้นข้อห้ามใดๆ ควรจะชัดเจนได้ไว้ในแบบฟอร์มใบสมัครด้วย

14. สกอร์บอร์ด (Scoreboards)

ขึ้นอยู่กับประเภทของการแข่งขัน คณะกรรมการอาจจะต้องการจัดหาสกอร์บอร์ดเพื่อใช้ใส่สกอร์ที่เล่นจบรอบในการแข่งขันแบบสโตรคเพลย์ หรือผู้ชนะในรอบของการแข่งขันแบบแมตช์เพลย์ ถ้าสามารถทำได้ สกอร์บอร์ดเช่นนั้นควรจะตั้งไว้ใกล้กรีนหลุม 18 แต่ต้องไม่ตั้งไว้ในที่บริเวณที่อยู่พื้นที่ที่อาจไปเกี่ยวข้องกับการเล่น หรือในที่จะทำให้ผู้เล่นรู้สึกอึดอัดก่อนที่จะเข้าไปที่บริเวณรับสกอร์การ์ด

ในการแข่งขันสมัครเล่นระดับแชมเปียนชิพ และในการแข่งขันระดับอาชีพ บางทีในสนามอาจจะมีบอร์ดคิดประกาศ (Leaders Board) เป็นที่ใส่สกอร์ของผู้เล่นที่ละหลุมตามไปด้วย ถ้าจะทำได้ทั้งนี้ ควรแจ้งให้ผู้เล่นทราบ

ไว้ด้วยว่าไม่ว่าตัวเขาเอง หรือแคดดี้ของเขาอาจจะได้รับการร้องขอให้ส่งผล
สกอร์ของแต่ละหลุมไปยังเจ้าหน้าที่สกอร์บอร์ดด้วย

เมนสกอร์บอร์ด

สำหรับการแข่งขัน

มีชื่อและสกอร์ของ

ผู้เข้าแข่งขัน

15. สิ่งอำนวยความสะดวกในตอนเช้า และตอนสาย (Accommodation on Early and Late Starters)

เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เล่นในรอบเช้ารู้ คณะกรรมการควรจะ
แน่ใจว่า สนามฝึกซ้อมโคร์ฟ ร้านโปรซื้อพ และร้านอาหารได้เปิดไว้ล่วงหน้า
อย่างน้อย 1 ชั่วโมงก่อนการตีออฟของกลุ่มแรก และเช่นเดียวกัน ผู้เล่นใน
กลุ่มสุดท้ายก็ควรจะมีโอกาสได้ใช้เครื่องอำนวยความสะดวกต่อไปอีกอย่าง
น้อย 1 ชั่วโมงหลังจากเล่นจบหลุมสุดท้ายแล้ว

สตาร์ทเตอร์แต่ละคนควรจะต้องเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นเหล่านี้ไว้

1. โต๊ะ
2. หนังสือกฎกอล์ฟ

3. ใบสแตร์ดิงไทม์ หรือทีไทม์ชีท (Starting Time or Tee Time sheet)
4. สกอร์การ์ดพร้อมด้วยชื่อผู้เล่นและวันที่ และสกอร์เปล่าสำหรับผู้
เล่นใช้ส่วนตัว ทั้งในการแข่งขันแบบสโตรคเพลย์และแบบแมตช์
เพลย์
5. เงื่อนไขที่ใช้ในการแข่งขัน
6. กฎสนามที่ใช้ในการแข่งขัน
7. เอกสารประกาศแก่ผู้เล่นที่มีเพิ่มเติม
8. บัญชีรายชื่อลูกกอล์ฟ ถ้าใช้เงื่อนไขการใช้ “ลูกเดียว”
9. ใบแจ้งตำแหน่งการเจาะหลุม
10. นาฬิกาใหญ่ ที่ตั้งเวลาตรงกันกับในห้องแต่งตัว ห้องรับประทานอาหาร
อาหาร ร้านโปรซื้อพ และที่สนามฝึกซ้อม
11. เครื่องกระจายเสียง
12. ปากกาสีติดาวร เพื่อให้ผู้เล่นเขียนเครื่องหมายจำเพาะที่ลูก
ของตน
13. ดินสอ ที และที่ซ่อมรอยลูกตก

16. ห้องสำหรับการจัดการแข่งขัน

16.1 ห้องคณะกรรมการจัดการแข่งขัน (Tournament Office)

ห้องสำหรับประชุมคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ประมวลผล ศูนย์กลางการสื่อสารกับภาคสนาม ใช้ประชุมผู้ตัดสิน ประชุมผู้จัดการทีมและผู้เล่น ประชุมกรณีประท้วงทางเทคนิค รวมถึงเก็บอุปกรณ์วิทยุสื่อสาร ครุภัณฑ์และของใช้ต่างๆที่ใช้ในสำนักงาน และเก็บอุปกรณ์ที่ใช้ในภาคสนาม

16.2 ห้องล็อกเกอร์ ชาย-หญิง

ห้องสำหรับนักกีฬาชายแยกกับนักกีฬาหญิงในคลับเฮาส์ เหมาะสมกับจำนวนนักกอล์ฟตั้งแต่ 80 ถึง 144 คนหมุนเวียนกันใช้ ประกอบด้วยห้องอาบน้ำ ห้องสุขาและตู้ล็อกเกอร์สำหรับเก็บของใช้ส่วนตัว อาจมีห้องเข้าน้ำและห้องสำหรับนวดกล้ามเนื้อรวมอยู่ด้วย

16.3 ห้องผู้สื่อข่าว

ห้องเฉพาะผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ทวี ช่างภาพกีฬา กอล์ฟ
ติดตั้งระบบสารสนเทศและการสื่อสารต่างๆ เช่น การต่อเชื่อมอินเทอร์เน็ต
แฟกซ์ และโทรศัพท์

16.4 ห้องปฐมพยาบาล และรถพยาบาล

จัดเป็นเตียงหรือห้องเฉพาะ กรณีนักกอล์ฟเจ็บป่วยกระทันหัน หรือเกิดอุบัติเหตุในสนามกอล์ฟ ส่วนใหญ่เป็นอาการปวดท้อง แพ้แดด ปวดกล้ามเนื้อและเอ็นบริเวณข้อศอกและข้อเท้า ผื่นหรือต้อในสนามต้อง ปกติจะมีแพทย์ 1 คน และพยาบาล 2 คน พร้อมทั้งจะเข้าไปในสนามกอล์ฟ สองคนและอยู่ประจำที่ห้องพยาบาลหนึ่งคน

ห้องตรวจสอบสารกระตุ้น

เพื่อตรวจสอบสารกระตุ้นตามนโยบายการต่อต้านการใช้สารกระตุ้น และข้อบังคับในการจัดการแข่งขัน

16.5 บอร์ดคิดประกาศ

สำหรับคิดประกาศข้อมูลแข่งขัน เช่น เวลาเริ่มแข่งขัน เงื่อนไขการแข่งขัน กฎสนาม ผลการแข่งขันประจำวัน หมดทีและระยะแข่งขัน สกอร์การ์ด ตารางเวลาที่ใช้ในการแข่งขัน ตารางเวลารับส่งนักศึกษา ไป-กลับ หมู่บ้านนักกีฬา

16.6 จั๊มสตาร์เตอร์

จัดจั๊มสตาร์เตอร์ที่หลุม 1 และหลุม 10 สำหรับการลงทะเบียน ลูกกอล์ฟ ลงทะเบียนไม้กอล์ฟ พร้อมกับน้ำดื่ม กลัวยหอม ที่ตั้งลูก และดินสอสำหรับนักกอล์ฟ

16.7 ห้องวีไอพี

ควรจัดให้มีชุดรับแขกและเก้าอี้ที่นั่งสำหรับผู้ติดตาม จัดสถานที่ให้เหมาะสม สวยงาม อาจมีส่วนบริการภายในห้อง เช่น ห้องสุขา

ที่มาข้อมูล

- หนังสือการจัดการแข่งขันกอล์ฟมาตรฐาน ภาษาไทย
- หนังสือกฎข้อบังคับกีฬากอล์ฟภาษาไทย ฉบับ ค.ศ. 2008 – 2011
- หนังสือ “How to Conduct a Competition”
- หนังสือ “Running a Competition”
- ภาพประกอบ

การแข่งขัน A Class Open, RU Championship, All Thailand, Volvo Masters (Asia), Asian Tour Qualifying Stage 1, 24th Universiade Bangkok 2007 และ 24th Sea Games 2007

สนามกอล์ฟสยามคันทรีคลับ สนามกอล์ฟโบนนีซ่า สนามกอล์ฟวอเตอร์มิล สนามกอล์ฟราชนาวิพสุดาหลวง และสนามกอล์ฟแก่งกระจาน

บรรณานุกรม

<http://www.internationalgoffederation.org>

**สมาคมอีสปอร์ตแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์**

ห้อง 212-213 อาคารนิทรรศน์ที่ 5 สถาน
2000 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10140
โทรศัพท์: 0-2369-3777-9 โทรสาร: 0-2369-3776
E-mail: info@esports.or.th Website: www.esports.or.th

ที่ สกท. 37 /2551

19 กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบงานแปลสถานแข่งขันและอุปกรณ์กีฬา

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.พนัสวิภา ขวัญบุรณานันท์

ประธานโครงการจัดตั้ง สถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

อ้างอิง หนังสือที่ นก 8/499 ลงวันที่ 30 พ.ย.2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง พริ้มเพทสารมาตรฐานสนามแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาอีสปอร์ต ขอให้
สมาคมอีสปอร์ตแห่งประเทศไทย ตรวจสอบความถูกต้อง และการใช้ภาษาตามความในรายละเอียดที่แนบ
แล้ว นั้น เอกสารดังกล่าวได้รับการตรวจทานและรับรองว่าถูกต้อง สามารถนำไปเผยแพร่ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสิทธิพร โงะจาศิริ)

กรรมการบริหาร

สมาคมอีสปอร์ตแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

มาตรฐานสนามแข่งขันและอุปกรณ์กีฬา
กอล์ฟ

STANDARD OF FIELD AND
EQUIPMENT OF GOLF

งานมาตรฐานและทะเบียนทรัพยากรกีฬา
กองโยธา ฝ่ายกีฬาสาธิต
การกีฬาแห่งประเทศไทย

คำนำ

สนามกอล์ฟส่วนใหญ่ใช้พื้นที่ในการเล่น 300 – 400 ไร่ มีส่วนประกอบมากมายเกี่ยวข้องกับการเล่น การจัดเตรียมสนามให้ได้มาตรฐานสำหรับใช้ในการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน ด้านงบประมาณที่ใช้ เช่น การตัดหญ้า การปรับสภาพกรีน หลักร่างๆ เส้นสีเขียว งบประมาณค่าใช้จ่ายขึ้นอยู่กับการจัดการแข่งขันนั้นมีสปอนเซอร์ หรือเป็นการจัดแข่งขันระดับท้องถิ่น หรือเป็นการแข่งขันระดับชาติ แต่หลักเกณฑ์การจัดเตรียมสนามนั้นต้องชัดเจนทั้งหลักที่แสดงสัญลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ การกำหนดระยะแต่ละหลุม ตำแหน่งธง ฯลฯ เพื่อให้การแข่งขัน ประสบผลสำเร็จ ด้วยความเป็นธรรมชาติตามความสามารถของ ผู้เล่น จะทำให้การแข่งขันนั้นเล่นได้ดี ลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย และสนุกสนานทั้งผู้เข้าแข่งขันและผู้ชมการแข่งขัน

สารบัญ

หน้า

ส่วนประกอบของสนาม

สนาม (The Course)	1
แท่นตั้งที (teeing ground)	3
ป้ายบอกหลุม ป้ายบอกระยะ และป้ายโฆษณา	8
ระยะที่ใช้ในการแข่งขัน	10
กรีน (Putting Green)	11
หลุม	14
ตำแหน่งหลุม (Holes Location)	15
คันธง (Flagstick)	22
บังเกอร์ (Bunkers)	22
แฟร์เวย์ (Fairway)	24
ร๊อฟ (Rough)	24
ต้นไม้ (Trees)	26
อุปสรรคน้ำ (Water Hazards)	27
พื้นที่ซ่อม (Ground Under Repairs)	29

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
สิ่งกีดขวาง (Obstructions)	31
พื้นที่คงสภาพไว้เพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Sensitive Areas)	33
ครอปป์งโซน (Dropping Zones)	33
ขอบเขตสนาม เขตโอบี (Out of Bounds)	35
อุปกรณ์ประกอบการเล่น	39
ไม้กอล์ฟ	43
ลูกกอล์ฟ	44
ถุงกอล์ฟ	44
ถุงมือ	45
รองเท้ากอล์ฟ	45
หมวก	45
ร่ม	45
ที่ตั้งลูก	45
ที่มาร์คลูก	46

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ที่ซ้อมรอยลูกบนกรีน	46
รถลากถุงกอล์ฟ	46
แคดดี้	46
ข้อจำกัดเรื่องการแต่งกาย	47
สกอร์บอร์ด	47
สิ่งอำนวยความสะดวกในคอนเซ็ปต์ และตอนสาย	48
(Accommodation on Early and Late Starters)	
ห้องสำหรับการแข่งขัน	50
ที่มาข้อมูล	55
บรรณานุกรม	56

“การกีฬาแห่งประเทศไทย

**เป็นองค์กรหลักในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและ
กีฬาเพื่อการอาชีพ ให้ประเทศเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นำทางการกีฬาของเอเชีย”**